

Isaija

¹ Utvara Isaije sina Amosova, koju vidje za Judu i za Jerusalem za vremena Ozije, Joatana, Ahaza i Jezekije, careva Judinijeh. ² Èujte, nebesa, i slušaj, zemljo; jer Gospod govori: sinove odgojih i podigoh, a oni se odvrgoše mene. ³ Vo poznaje gospodara svojega i magarac jasle gospodara svojega, a Izrailj ne poznaje, narod moj ne razumije. ⁴ Da grješna naroda! naroda ogrezla u bezakonju! sjemena zlikovaèkoga, sinova pokvarenijeh! ostaviše Gospoda, prezreše sveca Izrailjeva, otstupiše natrag. ⁵ Što biste još bili bijeni kad se sve više odmeæete? Sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo. ⁶ Od pete do glave nema ništa zdrava, nego uboj i modrice i rane gnojave, ni iscijedeene ni zavijene ni uljem zablazene. ⁷ Zemlja je vaša pusta, gradovi vaši ognjem popaljeni; vaše njive jedu tuđini na vaše oei, i pustoš je kao što opustošavaju tuđini. ⁸ I osta kæi Sionska kao koliba u vinogradu, kao sjenica u gradini od krastavaca, kao grad opkoljen. ⁹ Da nam Gospod nad vojskama nije ostavio malo ostatka, bili bismo kao Sodom, izjednaèili bismo se s Gomorom. ¹⁰ Èujte rijeè Gospodnju, knezovi Sodomski, poslušajte zakon Boga našega, narode Gomorski! ¹¹ Što æe mi mnoštvo žrtava vaših? veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junèiju i jagnjeæu i jareæu.

¹² Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom trijemu? ¹³ Ne prinosite više žrtve zaludne; na kad gadim se; a o mladinama i subotama i o sazivanju skupštine ne mogu podnositi bezakonja i svetkovine. ¹⁴ Na mladine vaše i na praznike vaše mrzi duša moja, dosadiše mi, dodija mi podnositi. ¹⁵ Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oèi svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi. ¹⁶ Umijte se, oèistite se, uklonite zloæu djela svojih ispred oèiju mojih, prestanite zlo èiniti. ¹⁷ Uèite se dobro èiniti, tražite pravdu, ispravljajte potlaèenoga, dajte pravicu siroti, branite udovicu. ¹⁸ Tada doèite, veli Gospod, pa æemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postæe bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postæe kao vuna. ¹⁹ Ako hoæete slušati, dobra zemaljska ješæete. ²⁰ Ako li neæete, nego budete nepokorni, maè æ vas pojesti, jer usta Gospodnja rekoše. ²¹ Kako posta kurva vjerni grad? Pun bijaše pravice, pravda nastavaše u njemu, a sada krvnici. ²² Srebro tvoje posta troska, vino tvoje pomiješa se s vodom. ²³ Knezovi su tvoji odmetnici i drugovi lupežima; svaki miluje mito i ide za darovima; siroti ne daju pravice, i parnica udovièka ne dolazi pred njih. ²⁴ Zato govori Gospod, Gospod nad vojskama, silni Izrailjev: aha! izdovoljiæu se na protivnicima svojim, i osvetiæu se neprijateljima svojim. ²⁵ I okrenuæu ruku svoju na te, i saææei æu troske tvoje da te preèistim, i ukloniæu sve olovo tvoje. ²⁶ I postaviæu ti opet

sudije kao prije, i savjetnike kao ispoèetka; tada æeš se zvati grad pravedni, grad vjerni. ²⁷ Sion æe se otkupiti sudom, i pravdom oni koji se u nj vrata. ²⁸ A odmetnici i grješnici svi æe se satrti, i koji ostavljaju Gospoda, izginuæe. ²⁹ Jer æete se posramiti od gajeva koje željeste, i zastidjeti se od vrtova koje izabraste. ³⁰ Jer æete biti kao hrast kojemu opada lišæe i kao vrt u kom nema vode. ³¹ I biæe junak kao kuèine i djelo njegovo kao iskra, i oboje æe se zapaliti, i neæe biti nikoga da ugasi.

2

¹ Rijeè koja dođe u utvari Isaiji sinu Amosovu za Judu i za Jerusalim. ² Biæe u potonja vremena gora doma Gospodnjega utvrðena uvrh gora i uzvišena iznad humova, i stjecæe se k njoj svi narodi. ³ I iæi æe mnogi narodi govoreæi: hodite da idemo na goru Gospodnju, u dom Boga Jakovljeva, i uèiæe nas svojim putovima, i hodiæemo stazama njegovijem; jer æe iz Siona izaæi zakon, i rijeè Gospodnja iz Jerusalima. ⁴ I sudiaæe meðu narodima, i karaæe mnoge narode, te æe raskovati maèeve svoje na raonike, i koplja svoja na srpove, neæe dizati maèa narod na narod, niti æe se više uèiti boju. ⁵ Dome Jakovljeve, hodi da idemo po svjetlosti Gospodnjoj. ⁶ Ali si ostavio svoj narod, dom Jakovljeve, jer su puni zala istoèenijeh i gataju kao Filisteji, i mili su im sinovi tuðinski. ⁷ I zemlja je njihova puna srebra i zlata, i blagu njihovu nema kraja; zemlja je njihova puna konja, i kolima njihovijem nema kraja. ⁸ Puna je zemlja njihova i idola; djelu ruku svojih

klanjaju se, što naèiniše prsti njihovi. ⁹ I klanjaju se prosti ljudi, i savijaju se glavni ljudi; nemoj im oprostiti. ¹⁰ Uđi u stijenu, i sakrij se u prah od straha Gospodnjega i od slave velièanstva njegova. ¹¹ Ponosite oèi èovjeèije poniziæe se, i visina ljudska ugnuæe se, a Gospod æe sam biti uzvišen u onaj dan. ¹² Jer æe doæi dan Gospoda nad vojskama na sve ohole i ponosite i na svakoga koji se podiže, te æe biti ponizeni, ¹³ I na sve kedre Livanske velike i visoke i na sve hrastove Vasanske, ¹⁴ I na sve gore visoke i na sve humove izdignute, ¹⁵ I na svaku kulu visoku i na svaki zid tvrdi, ¹⁶ I na sve lađe Tarsiske i na sve likove mile. ¹⁷ Tada æe se ponositost ljudska ugnuti i visina se ljudska poniziti, i Gospod æe sam biti uzvišen u onaj dan. ¹⁸ I idola æe nestati sasvijem. ¹⁹ I ljudi æe iæi u peæine kamene i u rupe zemaljske od straha Gospodnjega i od slave velièanstva njegova, kad ustane da potre zemlju. ²⁰ Tada æe baciti èovjek idole svoje srebrne i idole svoje zlatne, koje naèini sebi da im se klanja, krticama i slijepijem mišima, ²¹ Ulazeæi u rasjeline kamene i u peæine kamene od straha Gospodnjega i od slave velièanstva njegova, kad ustane da potre zemlju. ²² Prođite se èovjeka, kojemu je dah u nosu; jer šta vrijedi?

3

¹ Jer gle, Gospod, Gospod nad vojskama uzeæe Jerusalimu i Judi potporu i pomoæ, svaku potporu u hljebu i svaku potporu u vodi, ² Junaka i vojnika, sudiju i proroka, i mudarca i starca, ³ Pedesetnika i ugledna èovjeka, i savjetnika i

vješta umjetnika i èovjeka rjeèita. ⁴ I daæu im knezove mladiaæe, i djeca æe im biti gospodari. ⁵ I èiniæe silu u narodu jedan drugome i svaki bližnjemu svojemu; dijete æe ustajati na starca i nepošten èovjek na poštena. ⁶ I èovjek æe uhvatiti brata svojega iz kuæe oca svojega govoreæi: imaš haljinu, budi nam knez, ovaj rasap neka je pod tvojom rukom. ⁷ A on æe se zakleti u onaj dan govoreæi: neæu biti ljekar, niti imam kod kuæe hljeba ni haljine, ne postavljajte me knezom narodu. ⁸ Jer se obori Jerusalam i Juda pade, jer se jezik njihov i djela njihova protive Gospodu da draže oèi slave njegove. ⁹ Što se vidi na licu njihovu svjedoèi na njih, razglašuju grijeh svoj kao Sodom, ne taje; teško duši njihovoj! jer sami sebi èine zlo. ¹⁰ Recite pravedniku da æe mu dobro biti, jer æe jesti plod od djela svojih. ¹¹ Teško bezbožniku! zlo æe mu biti, jer æe mu se naplatiti ruke njegove. ¹² Narodu mojemu èine silu djeca, i žene su im gospodari. Narode moj! koji te vode, zavode te, i kvare put hoda tvojega. ¹³ Ustaje Gospod na parbu, stoji da sudi narodima. ¹⁴ Gospod æe doæi na sud sa starješinama naroda svojega i s knezovima njegovijem, jer vi potrste vinograd, grabež od siromaha u vašim je kuæama. ¹⁵ Zašto gazite narod moj i lice siromasima satirete? govori Gospod, Gospod nad vojskama. ¹⁶ Još govori Gospod: što se poniješe kæeri Sionske i idu opružena vrata i namigujuæi oèima, sitno koraèaju i zvekeæu nogama, ¹⁷ Zato æe Gospod uèiniti da oæelavi tjeme kæerima

Sionskim, i otkriæe Gospod golotinju njihovu. ¹⁸ Tada æe Gospod skinuti nakit s obuæe i vezove i mjeseèiæe, ¹⁹ Nizove i lanèiæe i trepetljike, ²⁰ Ukosnike i podveze i pojase i stakalca mirisna i oboce, ²¹ Prstene i poèeonike, ²² Sveèane haljine i ogrtaèe i prijevjese i toboce, ²³ I ogledala i košuljice i ogavlja i pokrivala. ²⁴ I mjesto mirisa biæe smrad, i mjesto pojasa raspojasina, mjesto pletenica æela, mjesto širokih skuta pripasana vreæa, i mjesto ljepote ogorjelina. ²⁵ Tvoji æe ljudi pasti od maèa i junaci tvoji u ratu. ²⁶ I tužiæe i plakaæe vrata njegova, a on æe pust ležati na zemlji.

4

¹ I u ono vrijeme sedam æe žena uhvatiti jednoga èovjeka govoreæi: svoj æemo hljeb jesti i svoje æemo odijelo nositi, samo da se zovemo tvojim imenom, skini s nas sramotu. ² U ono vrijeme biæe klica Gospodnja na slavu i èast, i plod zemaljski na krasotu i diku ostatku Izrailjevu. ³ I ko ostane u Sionu i ko još bude u Jerusalmu, zvaæe se svet, svaki ko bude zapisan za život u Jerusalmu, ⁴ Kad Gospod opere neèistotu kæeri Sionskih i iz Jerusalma oèisti krv njegovu duhom koji sudi i sažiže. ⁵ Gospod æe stvoriti nad svakim stanom na gori Sionskoj i nad zborovima njezinijem oblak danju s dimom i svjetlost plamena ognjenoga noæu, jer æe nad svom slavom biti zaklon. ⁶ I biæe koliba, da sjenom zaklanja danju od vruæine i da bude utoèište i zaklon od poplave i od dažda.

5

¹ Zapjevaæu sada dragome svojemu pjesmu dragoga svojega o vinogradu njegovu. Dragi moj ima vinograd na rodnu brdašcu. ² I ogradi ga, i otrijebi iz njega kamenje, i nasadi ga plemenitom lozom, i sazida kulu usred njega, i iskopa pivnicu u njemu, i poèeka da rodi groždem, a on rodi vinjagom. ³ Pa sada, stanovnici Jerusalimski i ljudi Judejci, sudite između mene i vinograda mojega. ⁴ Što je još trebalo èiniti vinogradu momemu što mu ne uèinih? kad èekah da rodi groždem, zašto rodi vinjagom? ⁵ Sada æu vam kazati što æu uèiniti vinogradu svojemu. Oboriæu mu ogradu, neka opusti; razvaliæu mu zid, neka se pogazi; ⁶ Uparložiæu ga, neæe se rezati ni kopati, nego æe rasti èkalj i trnje, i zapovjediæu oblacima da ne puštaju više dažda na nj. ⁷ Da, vinograd je Gospoda nad vojskama dom Izrailjev, i ljudi su Judejci mili sad njegov; on èeka sud, a gle nasilja, èeka pravdu, a gle vike. ⁸ Teško onima koji sastavljaju kuæu s kuæom, i njivu na njivu nastavljaju, da veæ ne bude mjesta i vi sami ostanete u zemlji. ⁹ Od Gospoda nad vojskama èuh: mnoge kuæe opustjeæe, u velikim i lijepijem neæe biti nikoga. ¹⁰ Jer æe deset rala vinograda dati jedan vat, i gomer sjemenâ daæe efu. ¹¹ Teško onima koji rane, te idu na silovito piæe i ostaju do mraka dok ih vino raspali. ¹² I na gozbama su im gusle i psaltiri i bubnji i svirale i vino; a ne gledaju na djela Gospodnja i ne vide rada ruku njegovijeh. ¹³ Zato se narod moj odvede u ropstvo što ne

znaju, i koje poštuje gladuju, i ljudstvo njegovo gine od žeđi. ¹⁴ Zato se raširio grob i razvalio ždrijelo svoje preveæ, i siæi æe u nj slava njegova i mnoštvo njegovo i vrevæ njegova i koji se vesele u njemu. ¹⁵ I pognuæe se prost èovjek, i visoki æe se poniziti, i ponosite oèi oboriæe se; ¹⁶ Gospod nad vojskama uzvisiæe se sudom, i Bog sveti posvetiæe se pravdom. ¹⁷ I jaganjci æe pasti po svom obièaju, i došljaci æe jesti s pustijeh mjesta pretilinu. ¹⁸ Teško onima koji vuku bezakonje uzicama od taštine, i grijeh kao užem kolskim, ¹⁹ Koji govore: neka pohiti, neka brzo dođe djelo njegovo, da vidimo, i neka se približi i dođe što je naumio svetac Izrailjev, da poznamo. ²⁰ Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svjetlost a od svjetlosti mrak, koji prave od gorkoga slatko a od slatkoga gorko. ²¹ Teško onima koji misle da su mudri, i sami su sebi razumni. ²² Teško onima koji su jaki piti vino i junaci u miješanju silovita piæa. ²³ Koji pravdaju bezbožnika za poklon, a pravednima uzimaju pravdu. ²⁴ Zato kao što oganj proždire strnjiku i slame nestaje u plamenu, tako æe korijen njihov biti kao trulež i cvijet njihov otiaæi æe kao prah, jer odbaciše zakon Gospoda nad vojskama i prezreše rijeè sveca Izrailjeva. ²⁵ Zato se raspali gnjev Gospodnji na narod njegov, i mahnuv rukom svojom na nj udari ga da se gore zadrmaše i mrtva tjelesa njegova biše kao blato po ulicama. Kod svega toga gnjev se njegov ne odvrati, nego je ruka njegova još podignuta. ²⁶ I podignuæe zastavu narodima daljnijem, i

zazviždaæe im s kraja zemlje; i gle, oni æe doæi odmah, brzo. ²⁷ Neæe biti meðu njima umorna ni sustala, ni dremljiva ni sanljiva, nikome se neæe raspasati pojas oko njega, niti æe se kome otkinuti remen na obuæi. ²⁸ Strijeles æe im biti oštre, i svi lukovi njihovi zapeti; kopita u konja njihovijeh biæe kao kremen i toèkovi njihovi kao vihor. ²⁹ Rika æe im biti kao u lava, i rikaæe kao laviæi; buèaæe i ugrabiæe plijen i odnijeti ga, i neæe biti nikoga da otme. ³⁰ Buèaæe nad njim u to vrijeme kao što more buèi. Tada æe pogledati na zemlju, a to mrak i strah, i svjetlost æe se pomraèiti nad pogibljju njihovom.

6

¹ Godine koje umrije car Ozija vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu visoku i izdignutu, i skut mu ispunjavaše crkvu. ² Serafimi stajahu više njega, svaki ih imaše šest krila: dvjema zaklanjaše lice svoje i dvjema zaklanjaše noge svoje, a dvjema leæaše. ³ I vikahu jedan drugome govoreæi: svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; puna je sva zemlja slave njegove. ⁴ I zadrmaše se pragovi na vratima od glasa kojim vikahu, i dom se napuni dima. ⁵ I rekoh: jaoh meni! pogiboh, jer sam èovjek neèistijeh usana, i živim usred naroda neèistijeh usana, jer cara Gospoda nad vojskama vidjeh svojim oèima. ⁶ A jedan od serafima doletje k meni držeæi u ruci živ ugljen, koji uze s oltara kliještima, ⁷ I dotaèe se usta mojih i reèe: evo, ovo se dotaèe usta tvojih, i bezakonje tvoje uze se, i grijeh tvoj oèisti se. ⁸ Potom èuh glas Gospodnji gdje reèe: koga

æu poslati? i ko æe nam iæi? A ja rekoh: evo mene, pošlji mene. ⁹ A on reèe: idi, i reci tome narodu: slušajte ali neæete razumjeti, gledajte ali neæete poznati. ¹⁰ Uèini da odeblja srce tome narodu i uši da im otežaju, i oèi im zatvori, da ne vide oèima svojim i ušima svojim da ne èuju i srcem svojim da ne razumiju i ne obrate se i ne iscijele. ¹¹ A ja rekoh: dokle Gospode? A on reèe: dokle ne opuste gradovi da budu bez stanovnika i kuæe da budu bez ljudi, i zemlja dokle sasvijem ne opusti, ¹² I dokle Gospod opravi daleko ljude i bude sama pustoš u zemlji. ¹³ Ali æe još biti u njoj desetina, pa æe se i ona zatrti; ali kao hrast ili brijest kojima i kad zbace lišæe ostaje stablo, tako æe sveto sjeme biti njezino stablo.

7

¹ U vrijeme Ahaza sina Jotama sina Ozije cara Judina dođe Resin car Sirski i Fakej sin Remalijin car Izrailjev na Jerusalem da ga biju, ali ga ne mogoše uzeti. ² I dođe glas domu Davidovu i rekoše: Sirija se složi s Jefremom. A srce Ahazovo i srce naroda njegova ustrepta kao drveæe u šumi od vjetra. ³ Tada reèe Gospod Isaiji: izidi na susret Ahazu, ti i Sear-jasuv sin tvoj, nakraj jaza gornjega jezera, na put kod polja bjeljareva. ⁴ I reci mu: èuvaj se i budi miran, ne boj se i srce tvoje neka se ne plaši od dva kraja ovijeh glavanja što se puše, od raspaljenoga gnjeva Resinova i Sirskoga i sina Remalijina. ⁵ Što se Sirci i Jefrem i sin Remalijin dogovoriše na tvoje zlo govoreæi: ⁶ Hajdemo na

Judejsku da joj dosadimo i da je osvojimo i da postavimo u njoj carem sina Taveilova; ⁷ Zato ovako veli Gospod Bog: neæe se to uèiniti, neæe biti. ⁸ Jer je glava Siriji Damasak, a Damasku je glava Resin; i do šezdeset i pet godina satræe se Jefrem tako da više neæe biti narod. ⁹ I glava je Jefremu Samarija, a Samariji je glava sin Remalijin. Ako ne vjerujete, neæete se održati. ¹⁰ I još reèe Gospod Ahazu govoreæi: ¹¹ Išti znak od Gospoda Boga svojega, išti ozdo iz dubine ili ozgo s visine. ¹² A Ahaz reèe: neæu iskati, niti æu kušati Gospoda. ¹³ Tada reèe Isaija: slušajte sada, dome Davidov; malo li vam je što dosađujete ljudima, nego dosađujete i Bogu mojemu? ¹⁴ Zato æe vam sam Gospod dati znak: eto djevojka æe zatrudnjeti i rodiæe sina, i nadjenuæe mu ime Emanuilo. ¹⁵ Maslo i med ješæe, dokle ne nauèi odbaciti zlo a izabrati dobro. ¹⁶ Jer prije nego nauèi dijete odbaciti zlo a izabrati dobro, ostaviæe zemlju, na koju se gadiš, dva cara njezina. ¹⁷ Gospod æe pustiti na te i na narod tvoj i na dom oca tvojega dane, kakih nije bilo otkad se Jefrem odvoji od Jude, preko cara Asirskoga. ¹⁸ I tada æe Gospod zazviždati muhama koje su nakraj rijeka Misirskih, i pèelama koje su u zemlji Asirskoj; ¹⁹ I doæi æe i popadaæe sve u puste doline i u kamene rasjeline i na sve èeste i na svako drvce. ²⁰ Tada æe Gospod obrijati britvom zakupljenom ispreko rijeke, carem Asirskim, glavu i dlake po nogama, i bradu svu. ²¹ I tada ko saèuva kravicu i dvije ovce, ²² Od mnoštva mlijeka što æe davati

ješæe maslo; jer maslo i med ješæe ko god ostane u zemlji. ²³ I tada æe svako mjesto gdje ima tisuæa èokota za tisuæu srebrnika zarasti u èkalj i trnje. ²⁴ Sa strijelama i s lukom iæi æe se onamo, jer æe sva zemlja biti èkalj i trnje. ²⁵ A na sve gore koje su se kopale motikom, na njih neæe doæi strah od èkalja i trnja, nego æe biti ispust volovima i gaziæe ih ovce.

8

¹ I reèe mi Gospod: uzmi knjigu veliku i napiši u njoj pismom èovjeèijim: brz na plijen, hitar na grabež. ² I uzeh vjerne svjedoke, Uriju sveštenika i Zahariju sina Jeverehijina. ³ Potom pristupih k proroèici, i ona zatrudnje i rodi sina. A Gospod mi reèe: nadjeni mu ime: brz na plijen, hitar na grabež. ⁴ Jer prije nego dijete nauèi vikati: oèe moj i majko moja, odnijeæe se blago Damaštansko i plijen Samarijski pred carem Asirskim. ⁵ I još mi reèe Gospod govoreæi: ⁶ Što ovaj narod ne mari za vodu Siloamsku koja teèe tiho, i raduje se Resinu i sinu Remaljinu, ⁷ Zato, evo, Gospod æe navesti na njih vodu iz rijeke silnu i veliku, cara Asirskoga i svu slavu njegovu, te æe izaæi iz svijeh potoka svojih, i teæi æe povrh svijeh bregova svojih, ⁸ I navalieæe preko Jude, plavieæe i razlivaeæe se i doæi do grla, i krila æe joj se raširiti preko svekolike zemlje tvoje, Emanuilo! ⁹ Združujte se, narodi, ali æete se potrti; èujte svi koji ste u daljnoj zemlji: oružajte se, ali æete se potrti; oružajte se, ali æete se potrti. ¹⁰ Dogovarajte se, dogovor

æe vam se razbiti: recite rijeè, neæe biti od nje ništa, jer je s nama Bog. ¹¹ Jer mi ovako reèe Gospod uhvativši me za ruku i opomenuvši me da ne idem putem ovoga naroda, govoreæi: ¹² Ne govorite buna, kad god ovaj narod kaæe buna, i ne bojte se èega se on boji, i ne plašite se. ¹³ Gospoda nad vojskama svetite; i on neka vam je strah i bojazan. ¹⁴ I biæe vam svetinja, a kamen za spoticanje i stijena za sablazan objema domovima Izrailjevijem, zamka i mreæa stanovnicima Jerusalimskim. ¹⁵ I spotaknuæe se mnogi i pašæe i satræe se, zaplešæe se i uhvatiæe se. ¹⁶ Sveæi svjedoèanstvo, zapeèati zakon mojim uèenicima. ¹⁷ Èekaæu dakle Gospoda, koji je sakrio lice svoje od doma Jakovljeva, i uzdaæu se u nj. ¹⁸ Evo ja i djeca koju mi je dao Gospod jesmo znak i èudo Izrailju od Gospoda nad vojskama, koji nastava na gori Sionu. ¹⁹ I ako vam reku: pitajte vraèe i gatare, koji šapæu i mrmljaju; recite: ne treba li narod da pita Boga svojega? ili æe pitati mrtve mjesto živijeh? ²⁰ Zakon i svjedoèanstvo traæite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore. ²¹ I hodiæe po zemlji potucajuæi se i gladujuæi; i kad bude gladan, ljutiæe se i psovati cara svojega i Boga svojega gore. ²² A kad pogleda na zemlju, a to nevolja i mrak i teška muka, i on zagnan u tamu.

9

¹ Ali neæe se onako zamraèiti pritiješnjena zemlja kao prije kad se dotaèe zemlje Zavulonove i zemlje Neftalimove, ili kao poslije kad

dosađivaše na putu k moru s one strane Jordana Galileji neznabožacèkoj. ² Narod koji hodi u tami vidjeæe vidjelo veliko, i onima koji sjede u zemlji gdje je smrtni sjen zasvijetliæe vidjelo. ³ Umnožio si narod, a nijesi mu uveliæao radosti; ali æe se radovati pred tobom kao što se raduju o žetvi, kao što se vesele kad dijele plijen. ⁴ Jer si slomio jaram u kom vucijaše, i štap kojim ga bijahu po pleæima i palicu nasilnika njegova kao u dan Madijanski. ⁵ Jer æe obuæa svakoga ratnika koji se bješe u graji i odijelo u krv uvaljano izgorjeti i biti hrana ognju. ⁶ Jer nam se rodi dijete, sin nam se dade, kojemu je vlast na ramenu, i ime æe mu biti: divni, savjetnik, Bog silni, otac vjeèeni, knez mirni. ⁷ Bez kraja æe rasti vlast i mir na prijestolu Davidovu i u carstvu njegovu da se uredi i utvrdi sudom i pravdom otsada do vijeka. To æe uèiniti revnost Gospoda nad vojskama. ⁸ Gospod posla rijeè Jakovu, i ona pade u Izrailju. ⁹ I znaæe sav narod, Jefrem i stanovnici Samarijski, koji oholo i ponosita srca govore: ¹⁰ Padoše opeke, ali æemo mi zidati od tesana kamena; dudovi su posjeèeni, ali æemo mi zamijeniti kedrima. ¹¹ Ali æe Gospod podignuti protivnike Resinove na nj, i skupiæe neprijatelje njegove, ¹² Sirce s istoka i Filisteje sa zapada, te æe ždrijeti Izrailja na sva usta. Kod svega toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego æe ruka njegova još biti podignuta. ¹³ Jer se narod neæe obratiti k onomu ko ga bješe, i neæe tražiti Gospoda nad vojskama. ¹⁴ Zato æe otsjeæi Gospod Izrailju

glavu i rep, granu i situ u jedan dan. ¹⁵ Starješina i ugledan èovjek to je glava, a prorok koji uèi laž to je rep. ¹⁶ Jer koji vode taj narod, oni ga zavode, a koje vode, oni su propali. ¹⁷ Zato se Gospod neæe radovati mladima njegovijem, i na sirote njegove i na udovice njegove neæe se smilovati, jer su svikoliki licemjeri i zlikovci, i svaka usta govore nevaljalstvo. Kod svega toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego æe ruka njegova još biti podignuta. ¹⁸ Jer æe se razgorjeti bezbožnost kao oganj, koji sažeže èkalj i trnje, pa upali gustu šumu, te otide u dim visoko. ¹⁹ Od gnjeva Gospoda nad vojskama zamraèiæe se zemlja i narod æe biti kao hrana ognju, niko neæe požaliti brata svojega. ²⁰ I zgrabiæe s desne strane, pa æe opet biti gladan, i ješæe s lijeve strane, pa se opet neæe nasititi; svaki æe jesti meso od mišice svoje, ²¹ Manasija Jefrema, i Jefrem Manasiju, a obojica æe se složiti na Judu. Kod svega toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego æe ruka njegova još biti podignuta.

10

¹ Teško onima koji postavljaju zakone nepravedne i koji pišu nepravdu, ² Da odbiju od suda uboge, i da otimaju pravicu siromasima naroda mojega, da bi im plijen bile udovice i sirote grabež. ³ A što æete èiniti u dan pohođenja i pogibli koja æe doæi izdaleka? kome æete pribjeæi za pomoæ? gdje li æete ostaviti slavu svoju? ⁴ Da se ne bi unizila meðu roblje i meðu pobijene pala? Kod svega toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego æe ruka

njegova još biti podignuta. ⁵ Teško Asiru, šibi gnjeva mojega, ako i jest palica u ruci njegovoj moja jarost. ⁶ Na narod licemjerni poslaæu ga, i zapovjediæu mu za narod na koji se gnjevim, da plijeni i otima, i da ga izgazi kao blato na ulicama. ⁷ Ali on neæe tako misliti i srce njegovo neæe tako suditi, nego mu je u srcu da zatre i istrijebi mnoge narode. ⁸ Jer æe reæi: knezovi moji nijesu li svi carevi? ⁹ Nije li Halan kao Harhemis? nije li Emat kao Arfad? nije li Samarija kao Damasak? ¹⁰ Kako je ruka moja našla carstva lažnijeh bogova, kojih likovi bijahu jaèi od Jerusalimskih i Samarijskih, ¹¹ Neæu li uèiniti Jerusalemu i njegovijem lažnijem bogovima onako kako sam uèinio Samariji i njezinijem lažnijem bogovima? ¹² Ali kad svrši Gospod sve djelo svoje na gori Sionskoj i u Jerusalemu, tada æu obiæi plod ohologa srca cara Asirskoga i slavu ponositijeh oèiju njegovijeh. ¹³ Jer reèe: krjepošæu ruke svoje uèininih i mudrošæu svojom, jer sam razuman; i premjestih meðe narodima i blago njihovo zaplijenih i kao junak oborih stanovnike. ¹⁴ I ruka moja naðe kao gnijeздо bogatstvo u naroda, i kako se kupe jajca ostavljena tako pokupih svu zemlju, i ne bi nikoga da makne krilom ili da otvori usta i pisne. ¹⁵ Hoæe li se sjekira velièati nad onijem koji njom sijeèe? hoæe li se pila razmetati nad onijem koji njom radi? kao da bi prut mahao onijem koji ga digne, kao da bi se hvalio štap da nije od drveta. ¹⁶ Zato æe Gospod, Gospod nad vojskama, pustiti na pretile

njegove mršu, i slavu æ njegovu potpaliti da gori kao oganj. ¹⁷ Jer æ vidjelo Izrailjevo biti oganj, i svetac æ njegov biti plamen, i upaliæe i sažæei trnje njegovo i èkalj njegov u jedan dan. ¹⁸ I krasotu šume njegove i njive njegove, od duše do tijela, uništiæe, i biæe kao bjegunac kad iznemogne. ¹⁹ I što ostane drveta šume njegove, biæe malo, da bi ih dijete moglo popisati. ²⁰ I u to vrijeme ostatak Izrailjev i koji se izbave u domu Jakovljevu neæe se više oslanjati na onoga ko ih bije, nego æ se oslanjati na Gospoda sveca Izrailjeva istinom. ²¹ Ostatak æ se obratiti, ostatak Jakovljev, k Bogu silnome. ²² Jer ako bude naroda tvojega, Izrailju, kao pijeska morskoga, ostatak æ se njegov obratiti. Pogibao je odreðena, razliæe se pravda. ²³ Jer æ Gospod, Gospod nad vojskama, izvršiti pogibao odreðenu u svoj zemlji. ²⁴ Zato ovako veli Gospod, Gospod nad vojskama: ne boj se Asirca, narode moj, koji nastavaš na gori Sionu; prutom æ te udariti i štap svoj podignuæe na te kao u Misiru. ²⁵ Jer još malo, i gnjev æ prestati; tada æ se jarost moja obratiti na njihovu pogibao. ²⁶ Jer æ podignuti na nj Gospod nad vojskama biè, te æ biti kao rasap Madijanski kod kamena Oriva i kao štap njegov na moru, i podignuæe ga kao u Misiru. ²⁷ I tada æ se skinuti breme njegovo s ramena tvojega i jaram njegov s vrata tvojega, i izlomiæe se jaram od pomazanja. ²⁸ Doðe u Ajat, proðe u Migron, u Mihmasu rasprti prtijag svoj. ²⁹ Poðoše klancem, u Gavaji zanoæiše, prepade

se Rama, Gavaja Saulova pobježe. ³⁰ Vièi iza glasa, kæeri Galimova; nek se èuje u Lais, jadni Anatote! ³¹ Madmina pobježe, stanovnici Gevimski utekoše. ³² Još jedan dan, pa æe stajati u Novu, mahnuæe rukom svojom na goru kæeri Sionske, na hum Jerusalimski. ³³ Gle, Gospod, Gospod nad vojskama, okresaæe silom grane; što je visoko posjeæi æe, i što je uzdignuto sniziæe. ³⁴ I gustu æe šumu isjeæi sjekirom, i Livan æe pasti od silnoga.

11

¹ Ali æe izaæi šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korijena njegovog izniknuæe. ² I na njemu æe poèivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega. ³ I mirisanje æe mu biti u strahu Gospodnjem, a neæe suditi po viđenju svojih oèiju, niti æe po èuvenju svojih ušiju karati. ⁴ Nego æe po pravdi suditi siromasima i po pravici karati krotke u zemlji, i udariæe zemlju prutom usta svojih, i duhom usana svojih ubiæe bezbožnika. ⁵ I pravda æe mu biti pojas po bedrima, i istina pojas po bocima. ⁶ I vuk æe boraviti s jagnjetom, i ris æe ležati s jaretom, tele i lav i ugojeno živinèe biæe zajedno, i malo dijete vodiæe ih. ⁷ I krava i medvjedica zajedno æe pasti, mlad njihova ležaæe zajedno, i lav æe jesti slamu kao vo. ⁸ I dijete koje sisa igraæe se nad rupom aspidinom, i dijete odbijeno od sise zavlaèiæe ruku svoju u rupu zmije vasilinske. ⁹ Neæe uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer æe zemlja biti puna poznanja Gospodnjega

kao more vode što je puno. ¹⁰ I u to æ vrijeme za korijen Jesejev, koji æ biti zastava narodima, raspitivati narodi, i poèivalište njegovo biæe slavno. ¹¹ I tada æ Gospod opet podignuti ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega, što ostane od Asirske i od Misira i od Patrosa i od Etiopske i od Elama i od Senara i od Emata i od ostrva morskih. ¹² I podignuæe zastavu narodima i prognane Izrailjeve i rasijane Judine sabraæe s èetiri kraja zemaljska, ¹³ I nestaæe zavisti Jefremove, i neprijatelji Judini istrijebiæe se; Jefrem neæe zavidjeti Judi, a Juda neæe zlobiti Jefremu. ¹⁴ Nego æ složno letjeti na pleæa Filistejima k zapadu; zajedno æ plijeniti narode istoène; na Edomce i Moavce dignuæe ruke svoje, i sinovi Amonovi biæe im pokorni. ¹⁵ I Gospod æ presušiti zaliv mora Misirskoga, i mahnuæe rukom svojom svrh rijeke sa silnijem vjetrom svojim, i udariæe je po sedam krakova da se može prelaziti u obuæi. ¹⁶ I biæe put ostatku naroda njegova, što ostane od Asirske, kao što je bio Izrailju kad izide iz zemlje Misirske.

12

¹ I reæi æeš u ono vrijeme: hvalim te, Gospode, jer si se bio razgnjevio na me, pa se odvratio gnjev tvoj, i utješio si me. ² Gle, Bog je spasenje moje, uzdaæu se i neæu se bojati, jer mi je sila i pjesma Gospod Bog, on mi bi spasitelj. ³ S radošæu æete crpsti vodu iz izvora ovoga spasenja. ⁴ I tada æete reæi: hvalite Gospoda, glasite ime njegovo, javljajte po narodima djela njegova, napominjite da je visoko ime njegovo.

⁵ Pojte Gospodu, jer uèini velike stvari, neka se zna po svoj zemlji. ⁶ Klikuj i pjevaj, koja sjediš u Sionu, jer je svetac Izrailjev velik posred vas.

13

¹ Breme Vavilonu, koje vidje Isaija sin Amosov. ² Na gori visokoj podignite zastavu, vièite im iza glasa, mašite rukom, neka uđu na vrata kneževska. ³ Ja sam zapovjedio izabranima svojim i dozvao sam junake svoje da izvrše gnjev moj koji se raduju s velièine moje. ⁴ Vika stoji ljudstva na gorama kao da je velik narod, vika i vrevca carstva skupljenijeh naroda; Gospod nad vojskama pregleda vojsku ubojitu. ⁵ Dolaze iz daljne zemlje, s kraja nebesa, Gospod i oruđa srdnje njegove, da zatre svu zemlju. ⁶ Ridajte, jer je blizu dan Gospodnji; doæi æe kao pustoš od svemoguæega. ⁷ Zato æe svaka ruka klonuti, i svako srce èovjeèije rastopiti se. ⁸ I oni æe se smesti, muke i bolovi spopašæe ih, muèiæe se kao porodilja, prepašæe se jedan od drugoga, lica æe im biti kao plamen. ⁹ Evo, ide dan Gospodnji ljuti s gnjevom i jarošæu da obrati zemlju u pustoš, i grješnike da istrijebi iz nje. ¹⁰ Jer zvijezde nebeske i prilike nebeske neæe pustiti svjetlosti svoje, sunce æe pomrèati o roðaju svom, i mjesec neæe pustiti svjetlosti svoje. ¹¹ I pohodiaæu vasiljenu za zloæu, i bezbožnike za bezakonje; i ukinuæu razmetanje oholijeh, i ponos silnijeh oboriæu. ¹² Uèiniæu da æe èovjek više vrijediti nego zlato èisto, više nego zlato Ofirsko. ¹³ Zato æu zatresti nebo, i zemlja æe

se pokrenuti sa svoga mjesta od jarosti Gospoda nad vojskama i u dan kad se raspali gnjev njegov. ¹⁴ I biæe kao srna poplašena i kao stado kojega niko ne sabira; svak æe gledati za svojim narodom, i svak æe bježati u svoju zemlju. ¹⁵ Ko se god nađe, biæe proboden, i koji se god skupe, poginuæe od maèa. ¹⁶ I djecu æe im razmrskati na njihove oèi, kuæe æe im oplijeniti i žene æe im sramotiti. ¹⁷ Evo, ja æu podignuti na njih Mide, koji neæe mariti za srebro, niti æe zlata iskati. ¹⁸ Nego æe iz lukova djecu ubijati, ni na plod u utrobi neæe se smilovati, niti æe djece žaliti oko njihovo. ¹⁹ I Vavilon, ures carstvima i dika slavi Haldejskoj, biæe kao Sodom i Gomor kad ih Bog zatr. ²⁰ Neæe se u njemu živjeti niti æe se ko naseliti od koljena do koljena, niti æe Arapin razapeti u njemu šatora, niti æe pastiri poèivati onuda. ²¹ Nego æe poèivati ondje divlje zvijeri, i kuæe æe njihove biti pune velikih zmija, i ondje æe nastavati sove, i aveti æe skakati onuda. ²² I dovikivaæe se buljine u pustijem kuæama i zmajevi u dvorima veselijem. A doæi æe njegovo vrijeme, i blizu je, i dani njegovi neæe se protegnuti.

14

¹ Jer æe se smilovati Gospod na Jakova, i opet æe izabrati Izrailja, i namjestiæe ih u zemlji njihovoj, i prilijepiæe se k njima došljaci i pridružiæe se domu Jakovljevu. ² Jer æe ih uzeti narodi i odvesti na mjesto njihovo, i naslijediæe ih Izrailjci u zemlji Gospodnjoj da im budu sluge i sluškinje, i zarobiæe one koji ih bjehu zarobili,

i biæe gospodari svojim nasilnicima. ³ I kad te smiri Gospod od truda tvojega i muke i od ljutoga ropstva u kom si robovao, ⁴ Tada æeš izvoditi ovu priðu o caru Vavilonskom i reæi æeš: kako nesta nastojnika, nesta danka? ⁵ Slomi Gospod štap bezbožnicima, palicu vladaocima, ⁶ Koja je ljuto bila narode bez prestanka, i gnjevno vladala nad narodima, i gonila nemilice. ⁷ Sva zemlja poèiva i mirna je; pjevaju iza glasa. ⁸ Vesele se s tebe i jele i kedri Livanski govoreæi: otkako si pao, ne dolazi niko da nas sijeèe. ⁹ Pakao dolje uskoleba se tebe radi da te srete kad doðeš, probudi ti mrtvace i sve knezove zemaljske, diže s prijestola njihovijeh sve careve narodne. ¹⁰ Svi æe progovoriti i reæi tebi: i ti li si iznemogao kao mi? izjednaèio se s nama? ¹¹ Spusti se u pakao ponos tvoj, zveka psaltira tvojih; prostrti su poda te moljci, a crvi su ti pokrivaè. ¹² Kako pade s neba, zvijezdo danice, kæeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode? ¹³ A govorio si u srcu svom: izaæi æu na nebo, više zvijezda Božijih podignuæu prijesto svoj, i sješæu na gori zbornoj na strani sjevernoj; ¹⁴ Izaæi æu u visine nad oblake, izjednaèiæu se s višnjim. ¹⁵ A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu. ¹⁶ Koji te vide pogledaæe na te, i gledaæe te govoreæi: to li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva, ¹⁷ Koji je vasiljenu obraæao u pustinju, i gradove njezine raskopavao? roblje svoje nije otpuštao kuæi? ¹⁸ Svi carevi narodni, svikoliki, leže slavno, svaki u svojoj kuæi. ¹⁹ A ti se izbaci iz groba svojega, kao gadna grana, kao haljina

pobijenijeh, maèem pobodenijeh, koji slaze u jamu kamenu, kao pogaženi strv. ²⁰ Neæeš se združiti s njima pogrebom, jer si zemlju svoju zatro, narod si svoj ubio; neæe se spominjati sjeme zlikovaèko dok je vijeka. ²¹ Pripravite pokolj sinovima njegovijem za bezakonje otaca njihovijeh da se ne podignu i ne naslijede zemlje i ne napune vasiljene gradovima. ²² Jer æu ustati na njih, govori Gospod nad vojskama, i zatraæu ime Vavilonu i ostatak, i sina i unuka, govori Gospod. ²³ I naèiniæu od njega stan æukovima i jezera vodena, i omešæu ga metlom pogibli, govori Gospod nad vojskama. ²⁴ Zakle se Gospod nad vojskama govoreæi: doista, biæe kako sam smislio, i kako sam naumio izvršiæe se. ²⁵ Potræu Asirca u zemlji svojoj, na gorama svojim izgaziæu ga; tada æe se skinuti s njih jaram njegov, i breme njegovo s pleæa njihovijeh skinuæe se. ²⁶ To je namišljeno svoj zemlji, i to je ruka podignuta na sve narode. ²⁷ Jer je Gospod nad vojskama naumio, ko æe razbiti? i njegovu ruku podignutu ko æe odvratiti? ²⁸ Godine koje umrije car Ahaz bi objavljeno ovo breme: ²⁹ Nemoj se radovati, zemljo Filistejska svakolika, što se slomi prut onoga koji te je bio; jer æe iz korijena zmijinjega niknuti zmija vasilinska, i plod æe mu biti zmaj ognjeni krilati. ³⁰ I prvenci siromaški nahraniæe se, i ubogi æe poèivati bez straha; a tvoj æu korijen umoriti glaðu, i ostatak tvoj on æe pobiti. ³¹ Ridajte, vrata; vièi, grade; rastopila si se, sva zemljo Filistejska, jer sa sjevera ide dim i niko se neæe osamiti u

zborovima njegovijem. ³² I šta æe se odgovoriti poslanicima narodnijem? Da je Gospod osnovao Sion i da æe u nj utjecati nevoljnici naroda njegova.

15

¹ Breme Moavu. Da, obnoæ se raskopa Ar Moavski i propade; da, obnoæ se raskopa Kir Moavski i propade. ² Otide u dom i u Devon, na visine, da plaæe: Moav æe ridati za Nevonom i za Medevom, sve æe mu glave biti æelave, svaka brada oskubena. ³ Po ulicama æe njegovijem pripasivati kostrijet, na krovovima njegovijem i na ulicama njegovijem sve æe ridati suze lijuæi. ⁴ I vikaæe Esevon i Eleala, do Jase èuæe im se glas; i vojnici æe Moavski vikati, duša æe se u svakom uzmuèiti. ⁵ Srce moje vapije za Moavom; bjegunci njegovi pobjegoše dori do Sigora kao junica treæakinja; jer æe se iæi uz brdo Luitsko plaèuæi, i putem Oronaimskim razlijegaæe æe se j auk. ⁶ Jer æe nestati voda Nimrimskih, jer æe posahnuti bilje, nestæe trave, zeleni neæe biti. ⁷ I zato što su ostavljali i što su èuvali odnijeæe se na potok Arapski. ⁸ Jer æe vika iæi oko meða Moavskih, do Eglaima j auk njihov, i do Vir-Elima j auk njihov. ⁹ Jer æe se voda Dimonska napuniti krvi; i još æu dometnuti Dimonu, na bjegunce Moavske i na ostatak zemaljski poslaæu lavove.

16

¹ Šaljite jaganjce gospodaru zemaljskom, od Sele do pustinje, ka gori kæeri Sionske. ² Jer æe biti kæeri Moavske na brodovima Arnonskim

kao ptica koja luta, otjerana s gnijezda. ³ Uèini vijeæe, narode, naèini sjen u podne kao noæ, zakloni izagnane, nemoj izdati bjegunaca. ⁴ Neka kod tebe borave izgnani moji, Moave; budi im zaklon od pustošnika; jer æe nestati nasilnika, prestaæe pustošenje, istrijebiaæe se sa zemlje koji gaze druge. ⁵ I utvrdiaæe se prijesto milošæu, i na njemu æe sjedjeti jednako u šatoru Davidovu koji æe suditi i tražiti što je pravo i biti brz da èini pravdu. ⁶ Èusmo za oholost Moava vrlo ponositoga, za ponos njegov i oholost i obijest njegovu; laži njegove neæe biti tvrde. ⁷ Zato æe ridati Moavac nad Moavcem, svi æe ridati; nad temeljima Kir-Aresetskim uzdisaæete, jer su razvaljeni. ⁸ I polja Esevonska posušiše se i èokot Sivamski; gospoda narodna potrše krasne loze njegove, koje dosezahu do Jazira i vijahu se po pustinji; odvode njegove pružahu se i prelažahu preko mora. ⁹ Zato æu plakati plaèem Jazirskim za èokotom Sivamskim; zaljevaæu te suzama svojim, Esevone i Elealo, jer pjesma o ljetini tvojoj i o žetvi tvojoj pade. ¹⁰ I nesta radosti i veselja s polja rodnoga, u vinogradima se ne pjeva ni podvikuje, vina u kacama ne gazi gazilac; uèinih kraj pjesmama. ¹¹ Zato utroba moja jeèi kao gusle za Moavom, i srce moje za Kir-Eresom. ¹² I kad se vidi da se umorio Moav na visini svojoj, uæi æe u svetinju svoju da se pomoli; ali ništa neæe svršiti. ¹³ Ovo je rijeè što reèe Gospod za Moava davno. ¹⁴ A sada veli Gospod govoreæi: do tri godine, kao što su godine najamnièke, ološaæe slava Moavova sa

svijem mnoštvom njegovijem, i što ostane biæe vrlo malo i ne jako.

17

¹ Breme Damasku. Gle, Damasak æe se ukinuti da ne bude više grad, nego æe biti gomila razvalina. ² Gradovi Aroirski biæe ostavljeni, biæe za stada, te æe u njima poèivati, i niko ih neæe plašiti. ³ Nestaæe gradova Jefremovijeh i carstva u Damasku i ostatku Sirskom, biæe kao slava sinova Izrailjevijeh, veli Gospod nad vojskama. ⁴ I u taj æe dan istanèati slava Jakovljeva, i debelo tijelo njegovo omršaæe. ⁵ Jer æe biti kao kad žetelac sabira žito i rukom žanje klasje, i biæe kao kad se kupi klasje u dolini Rafajskoj. ⁶ Ali æe se ostaviti u njoj pabirci kao kad se otrese maslina, pa dvije tri ostanu u vrhu, i èetiri pet na rodnijem granama, veli Gospod Bog Izrailjev. ⁷ U to æe vrijeme èovjek pogledati na tvorca svojega, i oèi njegove gledaæe na sveca Izrailjeva; ⁸ A neæe pogledati na oltare, djelo ruku svojih, niti æe gledati na ono što su naèinili prsti njegovi, ni na lugove ni na likove sunèane. ⁹ U to æe vrijeme tvrdi gradovi njegovi biti kao ostavljen grm i ogranak, jer æe se ostaviti radi sinova Izrailjevijeh, i biæe pustoš. ¹⁰ Jer si zaboravio Boga spasenja svojega, i nijesi se sjeæao stijene sile svoje; zato sadi krasne sadove i lozu stranu presađuj; ¹¹ Danju radi da uzraste što posadiš, i jutrom gledaj da ti sjeme nikne; ali kad dođe do branja razgrabiæe se, i ostaæe ti ljuta žalost. ¹² Teško mnoštvu velikih naroda, što buèe kao što buèe mora,

i uzavrelijem narodima, kojih stoji vrema kao silnijeh voda; ¹³ Vrema stoji naroda kao velikih voda; ali æe povikati na njih, i oni æe pobjeæi daleko, i biæe gonjeni kao pljeva po brdima od vjetra i kao prah od vihora. ¹⁴ Uveæe eto straha, i prije nego svane nema nikoga. To je dio onijeh koji nas gaze, i našljedstvo onijeh koji otimlju od nas.

18

¹ Teško zemlji koja sjen èini krilima s one strane rijeka Etiopskih; ² Koja šalje poslanike preko mora, u lađama od site po vodama, govoreæi: idite, brzi glasnici, k narodu rasijanu i oplijenjenu, k narodu strašnu otkako je dosad, k narodu razmjerenu i pogaženu, kojemu zemlju raznose rijeke. ³ Svi koji živite na svijetu i stanujete na zemlji, kad se digne zastava na gorama, gledajte, i kad zatrubi truba, slušajte. ⁴ Jer ovako mi reèe Gospod: umiriæu se i gledaæu iz stana svojega, kao vruæina koja suši poslije dažda i kao rosan oblak o vruæini žetvenoj. ⁵ Jer prije berbe, kad napupe pupci i od cvijeta postane grozd i stane zreti, okresaæe odvode kosijerom, i uzeæe lozu i otsjeæi. ⁶ Sve æe se ostaviti pticama gorskim i zvijerima zemaljskim; i ptice æe ljetovati na njima, a svakojake zvijeri zemaljske zimovaæe. ⁷ Tada æe se donijeti dar Gospodu nad vojskama od naroda rasijanoga i oplijenjenoga, od naroda strašnoga otkako je dosad, od naroda razmjerenoga i pogaženoga, kojemu zemlju raznose rijeke, k mjestu imena Gospoda nad vojskama, ka gori Sionskoj.

19

¹ Breme Misiru. Gle, Gospod sjedeæi na oblaku laku doæi æe u Misir; i zatrešæe se od njega idoli Misirski, i srce æe se rastopiti u Misircima. ² I razdražiæu Misirce jedne na druge, te æe vojevati brat na brata i prijatelj na prijatelja, grad na grad, carstvo na carstvo. ³ I nestaæe duha Misiru, i namjeru njegovu razbiæu; tada æe pitati svoje idole i opsjenare i vraæe i gatare. ⁴ I predaæu Misirce u ruke žestokim gospodarima, i ljut æe car vladati njima, veli Gospod, Gospod nad vojskama. ⁵ I nestaæe vode iz mora, i rijeka æe presahnuti i zasušiti se. ⁶ I rijeke æe oteæi, opašæe i presahnuti potoci Misirski, trska i sita posušiæe se. ⁷ Trava kraj potoka, na ušæu potoka, i svi usjevi kraj potoka posahnuæe i nestaæe ih i propašæe. ⁸ I tužiæe ribari i sjetovaæe svi koji bacaju udicu, i koji razapinju mrežu po vodama zabrinuæe se. ⁹ I stidjeæe se koji rade od tankoga lana, i koji tkaju tanko bijelo platno. ¹⁰ I nasipi æe mu se razvaliti, i koji zagrađuju ribnjake, svi æe biti žalosna srca. ¹¹ Doista, knezovi su Soanski bezumni, i savjet mudrijih savjetnika Faraonovijeh lud je. Kako možete govoriti Faraonu: ja sam sin mudrijih, sin starijih careva? ¹² Gdje su? gdje su mudarci tvoji? Neka ti kažu ako znadu što je naumio za Misir Gospod nad vojskama. ¹³ Poludješe knezovi Soanski; prevariše se knezovi Nofski; prelastiše Misir glave plemena njegovijeh. ¹⁴ Gospod je izlio među njih duh prijevaran, te uèiniše da

posræ Misir u svijem poslovima kao što posræ pijan èovjek bljujuæi. ¹⁵ I neæe biti djela u Misiru što bi uèinila glava ili rep, grana ili sita. ¹⁶ Tada æe biti Misirci kao žene; bojaæe se i drktati od ruke Gospoda nad vojskama kad zamahne na njih. ¹⁷ I zemlja æe Judina biti strah Misiru; ko je se god opomene, prepašæe se radi namjere Gospoda nad vojskama što je naumio suprot njemu. ¹⁸ U to æe vrijeme biti pet gradova u zemlji Misirskoj koji æe govoriti jezikom Hananskim i zaklinjati se Gospodom nad vojskama; jedan æe se zvati grad Aheres. ¹⁹ U to æe vrijeme biti oltar Gospodnji usred zemlje Misirske, i spomenik Gospodnji na meði njezinj; ²⁰ I biæe znak i svjedoèanstvo Gospodu nad vojskama, u zemlji Misirskoj. Kad stanu vikati ka Gospodu na nasilnike, on æe im poslati spasitelja i kneza i izbaviæe ih. ²¹ I biæe poznat Gospod Misircima, i poznaæe Misirci Gospoda u to vrijeme, i služiæe mu žrtvama i darima, i zavjetovaæe zavjete Gospodu, i izvršivaæe. ²² Tako æe Gospod udariti Misir, i udariv iscijeliæe, jer æe se obratiti ka Gospodu, umoliæe mu se, i iscijeliæe ih. ²³ U to æe vrijeme biti put iz Misira u Asirsku, i Asirac æe iæi u Misir i Misirac u Asirsku, i služiæe Gospodu Misirci s Asircima. ²⁴ U to æe vrijeme Izrailj biti treæi s Misircima i Asircima, i biæe blagoslov posred zemlje. ²⁵ Jer æe ih blagosloviti Gospod nad vojskama govoreæi: da je blagosloven moj narod Misirski i Asirski, djelo ruku mojih, i našljedstvo moje, Izrailj.

20

¹ Godine koje dođe Tartan na Azot, kad ga posla Sargon car Asirski, te bi Azot i uze ga,
² U to vrijeme reèe Gospod preko Isaije sina Amosova govoreæi: idi, skini kostrijet sa sebe, i izuj obuæu s nogu svojih. I uèini tako i iðaše go i bos. ³ Tada reèe Gospod: kako ide sluga moj Isaija go i bos za znak i èudo što æe biti do tri godine Misiru i Etiopskoj, ⁴ Tako æe odvesti car Asirski u ropstvo Misirce, i Etiopljane u sužanjstvo, djecu i starce, gole i bose i golijeh zadnjica, na sramotu Misircima. ⁵ I prepašæe se i posramiæe se od Etiopske, uzdanice svoje, i od Misira, ponosa svojega. ⁶ I reæi æe tada koji žive na ovom ostrvu: gle, to je uzdanica naša, ka kojoj pritjecasmo za pomoæ da se saèuvamo od cara Asirskoga; kako æemo se izbaviti?

21

¹ Breme pustinji na moru. Kao vihori koji prolaze na jug, tako æe doæi iz pustinje, iz zemlje strašne. ² Ljuta utvara javi mi se. Nevjernik nevjeru èini, pustošnik pustoši; hodi, Elame; opkoli, Midijo! svemu uzdisanju uèiniæu kraj. ³ Zato su bedra moja puna bola; muke me obuzeše kao kad se muèi porodilja; zgurih se èujuæi, prepadoh se videæi. ⁴ Srce mi se smete, groza me poduze; noæ milina mojih pretvori mi se u strah. ⁵ Postavi sto, stražar neka straži; jedi, pij; ustajte knezovi, mažite štitove. ⁶ Jer ovako mi reèe Gospod: idi, postavi stražara da ti javi što vidi. ⁷ I vidje kola, i dva reda konjika; kola s magarcima i kola s kamilama; i pažaše dobro

velikom pažnjom. ⁸ I povika kao lav: gospodaru, ja stojim jednako na straži danju, i stojim na straži po svu noæ. ⁹ I evo doðoše na kolima ljudi, u dva reda konjici. Tada povika i reèe: pade, pade Vavilon, i svi rezani likovi bogova njegovijeh razbiše se o zemlju. ¹⁰ Vršaju moj, i pšenice gumna mojega! što èuh od Gospoda nad vojskama, Boga Izrailjeva, javih vam. ¹¹ Breme Dumi. Vièe k meni neko sa Sira: stražaru! šta bi noæas? stražaru! šta bi noæas? ¹² Stražar reèe: doæi æe jutro, ali i noæ; ako æete tražiti, tražite, vratite se, dođite. ¹³ Breme Arapskoj. Po šumama u Arapskoj noæivaæete, putnici Dedanski! ¹⁴ Iznesite vode pred žedne, koji živate u zemlji Temi, sretite s hljebom bjegunca. ¹⁵ Jer æe bježati od maèa, od maèa gologa, od luka zapetoga i od žestokoga boja. ¹⁶ Jer ovako mi reèe Gospod: za godinu, kao što je godina najamnièka, nestae sve slave Kidarske. ¹⁷ I što ostane hrabrijuh strijelaca sinova Kidarskih, biæe malo; jer Gospod Bog Izrailjev reèe.

22

¹ Breme dolini viđenja. Što ti je te si sva izašla na krovove? ² Grade puni vike i vreve, grade veseli! tvoji pobijeni nijesu pobijeni maèem niti pogiboše u boju. ³ Glavari tvoji uzmaoše svikoliki, povezaše ih strijelci; što se god nađe tvojih, svi su povezani, ako i pobjegoše daleko. ⁴ Zato rekoh: prođite me se, da plaèem gorko; ne trudite se da me tješite za pogibljju kæeri naroda mojega. ⁵ Jer je ovo dan muke i potiranja i smetnje od Gospoda, Gospoda nad vojskama, u

dolini viđenja; obaliæe zid, i vika æe biti do gore. ⁶ I Elam uze tul, s kolima ljudi i s konjicima, i Kir istaèe štit. ⁷ I krasne doline tvoje napuniše se kola, i konjici se namjestiše pred vratima. ⁸ I odastrije se zastiraè Judin; i pogledao si u to vrijeme na oružje u kuæi šumskoj. ⁹ I vidjeste da je mnogo proloma na gradu Davidovu, i sabraste vodu u donjem jezeru. ¹⁰ I izbrojiste kuæe Jerusalimske, i razvaliste kuæe da utvrdite zid. ¹¹ I naèiniste jaz meðu dva zida za vodu iz staroga jezera; ali ne pogledaste na onoga koji je to uèinio i ne obazreste se na onoga koji je to odavna spremio. ¹² I zva vas Gospod nad vojskama u onaj dan da plaèete i ridate i da skubete kose i pripašete kostrijet; ¹³ A gle, radost i veselje, ubijaju goveda, kolju ovce, jednu meso i piju vino govoreæi: jedimo i pijmo, jer æemo sutra umrijeti. ¹⁴ Ali Gospod nad vojskama javi mi: neæe vam se oprostiti ovo bezakonje do smrti, veli Gospod, Gospod nad vojskama. ¹⁵ Ovako veli Gospod, Gospod nad vojskama: idi k onomu riznièaru, k Somni, upravitelju dvorskom, ¹⁶ I reci mu: šta æeš ti tu? i ko ti je tu? te si tu istesao sebi grob? istesao si sebi grob na visoku mjestu i spremio si sebi stan u kamenu. ¹⁷ Evo, èovjeèe, Gospod æe te baciti daleko i zatrpæe te. ¹⁸ Zavitlaæe te i hititi kao loptu u zemlju prostranu; ondje æeš umrijeti i ondje æe biti kola slave tvoje, sramoto domu gospodara svojega; ¹⁹ I svræi æu te s mjesta tvojega, i istjeraæu te iz službe tvoje. ²⁰ I u to vrijeme pozvaæu slugu svojega Elijakima sina Helkijina;

²¹ I obuæi æu mu tvoju haljinu, i tvojim æu ga pojasom opasati, i tvoju æu mu vlast dati u ruku, i biæe otac Jerusalimljanima i domu Judinu. ²² I metnuæu mu kljuè od doma Davidova na rame: kad on otvori, neæe niko zatvoriti, i kad on zatvori, neæe niko otvoriti. ²³ I kao klin uglaviæu ga na tvrdu mjestu, i biæe prijesto slave domu oca svojega; ²⁴ I o njemu æe se vješati sva slava doma oca njegova, sinova i unuka, svakojaki sudovi, i najmanji, i èaše i mjehovi. ²⁵ U to vrijeme, veli Gospod nad vojskama, pomjeriæe se klin uglavljeni na tvrdom mjestu, i izvadiæe se i pašæe, i teža što je na njemu propašæe; jer Gospod reèe.

23

¹ Breme Tiru. Ridajte laðe Tarsiske, jer je raskopan, da nema kuæe niti ko dolazi. Iz zemlje Kitimske javi im se. ² Umuknite koji živite na ostrvu, koje trgovci Sidonski pomorci puniše. ³ I dohodi mu bijahu po velikim vodama sjeme Siorsko, žetva s rijeke, i bješe trg narodima. ⁴ Stidi se, Sidone, jer govori more, sila morska veli: ne muèim se poroðajem, ne raðam, ne odgajam momaka, ne podižem djevojaka. ⁵ Kao što se ožalostiše kad èuše za Misir, tako æe se ožalostiti kad èuju za Tir. ⁶ Idite u Tarsis, ridajte ostrvljani! ⁷ Je li to vaš veseli grad, kojega je starina od davnina? njegove æe ga noge zanijeti daleko u tuðinstvo. ⁸ Ko je to smislio na Tir, koji razdavaše vijence, èiji trgovci bjehu knezovi, i prekupci slavni na zemlji? ⁹ Gospod je nad vojskama to smislio, da osramoti ponos svake

slave i da poništi sve slavne na zemlji. ¹⁰ Prijeđi preko zemlje svoje kao potok, kæeri Tarsiska; nema više pojasa. ¹¹ Ruku svoju podiže na more, zadrma carstva; Gospod je zapovjedio za Hanan da se raskopaju gradovi njegovi. ¹² I veli: neæeš se više veseliti, osramoæena djevojko, kæeri Sidonska. Ustani, idi u Kitim, ni ondje neæeš imati mira. ¹³ Eto zemlje Haldejske; toga naroda nije bilo; Asur je osnova za one koji življahu u pustinjama, podigoše kule u njoj, pogradiše dvorove; i obrati se u razvaline. ¹⁴ Ridajte lađe Tarsiske, jer je raskopan vaš grad. ¹⁵ I tada æe Tir biti zarobljen sedamdeset godina, za vijek jednoga cara, a poslije sedamdeset godina pjevaæe se Tiru kao kurvi: ¹⁶ Uzmi gusle, idi po gradu, zaboravljena kurvo; dobro udaraj, pjevaj i popijevaj, eda bi te se opet opomenuli. ¹⁷ Jer poslije sedamdeset godina Gospod æe pohoditi Tir, a on æe se vratiti na kurvarsku zaslugu svoju, i kurvaæe se sa svijem carstvima na zemlji. ¹⁸ Ali æe trgovina njegova i zasluga njegova biti posveæena Gospodu, neæe se ostavljati ni èuvati, nego æe trgovina njegova biti onima koji nastavaju pred Gospodom da jedu do sitosti i imaju odijelo dobro.

24

¹ Gle, Gospod æe isprazniti zemlju i opustiti je, prevrnuæe je i rasijaæe stanovnike njezine. ² I biæe sveštenik kao narod, gospodar kao sluga, gospoða kao sluškinja, prodavac kao kupac, koji daje u zajam kao koji uzima u zajam, koji uzima dobit kao koji daje. ³ Sasvijem

æ se isprazniti zemlja, i sasvijem æ se oplijeniti. Jer Gospod reèe ovu rijeè. ⁴ Tužiaæ zemlja i opasti, iznemoæi æ vasiljena i opasti; iznemoæi æ glavari naroda zemaljskoga. ⁵ Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmijeniše uredbe, raskidoše zavjet vjeèni. ⁶ Zato æ prokletstvo proždrijeti zemlju, i zatraæ se stanovnici njezini; zato æ izgorjeti stanovnici zemaljski, i malo æ ljudi ostati. ⁷ Tužiaæ vino, uvenuæe loza vinova, uzdisaæe svi koji su vesela srca. ⁸ Prestaæe veselje uz bubnje, nestaæe graje onijeh koji se vesele, prestaæe veselje uz gusle. ⁹ Neæe piti vina uz pjesme, ogrknuæe silovito piæe onima koji ga piju. ¹⁰ Razbiaæe se pusti grad, zatvorene æe biti sve kuæe da niko ne ulazi. ¹¹ Tužnjava æe biti po ulicama radi vina, proæi æe svako veselje, otiaæi æe radost zemaljska. ¹² Pustoš æe ostati u gradu, i vrata æe se razvaliti. ¹³ Jer æe biti u zemlji i u narodima kao kad se oberu masline, i kao kad se paljetkuje poslije berbe. ¹⁴ Ovi æe podignuti glas svoj i pjevaæe, radi velièanstva Gospodnjega podvikivaæe od mora. ¹⁵ Zato slavite Gospoda u dolinama, na ostrvima morskim ime Gospoda Boga Izrailjeva. ¹⁶ S kraja zemlje èusmo pjesme u slavu pravednome; ali rekoh: ološah! ološah! teško meni! nevjernici nevjeru èine, baš nevjernici nevjeru èine. ¹⁷ Strahota i jama i zamka pred tobom je, stanovnièe zemaljski! ¹⁸ I ko uteèe èuvši za strahotu, pašæe u jamu; a ko izljeze iz jame, uhvatiaæe se u zamku; jer æe se ustave na visini otvoriti i zatrešæe se temelji zemlji. ¹⁹ Sva æe

se zemlja razbiti, sva æe se zemlja raspasti, sva æe se zemlja uskolebati. ²⁰ Sva æe se zemlja ljuljati kao pijan èovjek, i premjestiæe se kao koliba, jer æe joj otežati bezakonje njezino, te æe pasti i neæe više ustati. ²¹ I u to æe vrijeme pohoditi Gospod na visini vojsku visoku i na zemlji sve careve zemaljske. ²² I skupiæe se kao što se skupljaju sužnji u jamu, i biæe zatvoreni u tamnicu, i poslije mnogo vremena biæe pohođeni. ²³ I posramiæe se mjesec i sunce æe se zastidjeti kad Gospod nad vojskama stane carovati na gori Sionu i u Jerusalmu, i pred starješinama svojim proslavi se.

25

¹ Gospode, ti si Bog moj, uzvišivaæu te, slavieæu ime tvoje, jer si uèinio èudesu; namjere tvoje od starine vjera su i istina. ² Jer si od grada naèinio gomilu, i od tvrdoga grada zidine; od grada dvor za strance, do vijeka se neæe sagraditi. ³ Zato æe te slaviti narod silan, grad strašnijeh naroda bojaæe te se. ⁴ Jer si bio krjepost ubogome, krjepost siromahu u nevolji njegovoj, utoèište od poplave, zaklon od žege, jer je gnjev nasilnièki kao poplava koja obaljuje zid. ⁵ Vrevu inostranaca prekinuo si kao pripeku na suhu mjestu; kao pripeka sjenom od oblaka, tako se pjevanje nasilnika prekide. ⁶ I Gospod æe nad vojskama uèiniti svijem narodima na ovoj gori gozbu od pretila mesa, gozbu od èista vina, od pretila mesa s moždanima, od vina bez taloga. ⁷ I pokvariæe na ovoj gori zastiraè kojim su zastrti svi narodi, i pokrivaè kojim su pokriveni svi

narodi. ⁸ Uništiæe smrt zauvijek, i utræe Gospod Gospod suze sa svakoga lica, i sramotu naroda svojega ukinuæe sa sve zemlje; jer Gospod reèe. ⁹ I reæi æe se u ono vrijeme: gle, ovo je Bog naš, njega èekasmo, i spašæe nas; ovo je Gospod, njega èekasmo; radovaæemo se i veseliæemo se za spasenje njegovo. ¹⁰ Jer æe ruka Gospodnja poèinuti na ovoj gori, a Moav æe se izgaziti na svom mjestu kao što se gazi slama za gnoj. ¹¹ I razmahnuæe rukama svojim sred njega, kao što razmahuje plivaè da pliva, i oboriæe oholost njegovu mišicama ruku svojih. ¹² I grad i visoke zidove tvoje sniziæe, oboriæe, baciæe na zemlju u prah.

26

¹ Tada æe se pjevati ova pjesma u zemlji Judinoj: imamo tvrd grad; zidovi su i opkop spasenje. ² Otvorite vrata da uðe narod pravedni, koji drži vjeru. ³ Ko se tebe drži, èuvaš ga jednako u miru, jer se u tebe uzda. ⁴ Uzđajte se u Gospoda dovijeka, jer je Gospod Gospod vjeèna stijena. ⁵ Jer ponižuje one koji nastavaju na visini, grad visoki obara, obara ga na zemlju, obraæa ga u prah. ⁶ Te ga gazi noga, noge ubogih, stopala nevoljnijeh. ⁷ Put je pravedniku prav, ti ravniš stazu pravednome. ⁸ I na putu sudova tvojih, Gospode, èekamo te; tvoje ime i tvoj spomen žudi duša. ⁹ Dušom svojom žudim tebe noæu, i duhom svojim što je u meni tražim te jutrom; jer kad su sudovi tvoji na zemlji, uèe se pravdi koji žive u vasiljenoj. ¹⁰ Ako se i pomiluje bezbožnik,

ne uèi se pravdi, u zemlji najpravednijoj èini bezakonje i ne gleda na velièanstvo Gospodnje. ¹¹ Gospode! ruka je tvoja visoko podignuta, a oni ne vide; vidjeæe i posramiæe se od revnosti za narod, i oganj æe proždrijeti neprijatelje tvoje. ¹² Gospode! nama æeš dati mir, jer sva djela naša ti si nam uèinio. ¹³ Gospode Bože naš, gospodariše nad nama gospodari drugi osim tebe, ali samo tobom pominjemo ime tvoje. ¹⁴ Pomriješ, neæe oživjeti, mrtvi buduæi neæe ustati, jer si ih ti pohodio i istrijebio, zatro svaki spomen njihov. ¹⁵ Gospode, umnožio si narod, umnožio si narod i proslavio si se, ali si ih zagnao na sve krajeve zemaljske. ¹⁶ Gospode, u nevolji tražiše te, izlivaše pokornu molitvu kad si ih karao. ¹⁷ Kao trudna žena kad hoæe da se porodi pa se muèi i vièe od bola, taki bijasmo mi pred tobom, Gospode! ¹⁸ Zatrudnjesmo, muèismo se da rodimo, i kao da rodismo vjetar, nikako ne pomogosmo zemlji, niti padoše koji žive u vasiljenoj. ¹⁹ Oživjeæe mrtvi tvoji, i moje æe mrtvo tijelo ustati. Probudite se, i pjevajte koji stanujete u prahu; jer je tvoja rosa rosa na travi, i zemlja æe izmetnuti mrtvace. ²⁰ Hajde narode moj, uði u klijeti svoje, i zakljuèaj vrata svoja za sobom, prikrij se za èas, dokle prođe gnjev. ²¹ Jer, gle, Gospod izlazi iz mjesta svojega da pohodi stanovnike zemaljske za bezakonje njihovo, i zemlja æe otkriti krvi svoje niti æe više pokrivati pobijenijeh svojih.

27

¹ Tada æe Gospod pokarati maèem svojim

ljutijem i velikim i jakim levijatana, prugu zmiju, i levijatana, krivuljastu zmiju, i ubiæe zmaja koji je u moru. ² Tada pjevajte o vinogradu koji raða crvenijem vinom: ³ Ja Gospod èuvam ga, u svako doba zaljevaæu ga; dan noæ èuvaæu ga da ga ko ne ošteti. ⁴ Nema gnjeva u mene; ko æe staviti u boj nasuprot meni èkalj i trnje? ja æu pogaziti i spaliti sve. ⁵ Ili neka se uhvati za silu moju da uèini mir sa mnom; uèiniæe mir sa mnom. ⁶ Jednom æe se ukorijeniti Jakov, procvjetaæe i uzrasti Izrailj, i napuniæe vasiljenu plodom. ⁷ Je li ga udario onako kako je udario one koji njega udaraše? je li ga ubio onako kako su ubijeni oni koje je ubio? ⁸ S mjerom ga je karao, kad ga je odbacio, kad ga je odnio silnijem vjetrom svojim istoènijem. ⁹ Zato æe se tijekom oèistiti bezakonje Jakovljevo i to æe biti sva korist što æe se uzeti grijeh njegov kad sve kamenje oltarno razmetne kao razdrobljeno kreèno kamenje i ne bude više gajeva ni sunèanijeh likova, ¹⁰ Jer æe tvrdi grad opustjeti i biæe stan ostavljen i zanemaren kao pustinja; ondje æe pasti tele i ondje æe lijegati, i poješæe mu grane. ¹¹ Kad se posuše grane, polomiæe se; žene æe dolaziti i ložiti ih na oganj. Jer je narod nerazuman; zato ga neæe žaliti koji ga je stvorio, i koji ga je saznao neæe se smilovati na nj. ¹² U to æe vrijeme Gospod ovijati od obale rijeke do potoka Misirskoga, a vi, sinovi Izrailjevi, sabraæete se jedan po jedan. ¹³ I tada æe se zatrubiti u veliku trubu, i koji se bjehu izgubili u zemlji Asirskoj i koji bijahu zagnani u zemlju Misirsku, doæi æe i klanjaæe se Gospodu

na svetoj gori u Jerusalimu.

28

¹ Teško gizdavome vijencu pijanica Jefremovijeh, uvelom cvijetu krasnoga nakita njihova, koji su uvrh rodnoga dola, pijani od vina! ² Gle, u Gospoda ima neko jak i silan kao pljusak od grada, kao oluja koja sve lomi, kao poplava silne vode, kad navali, oboriæe sve na zemlju rukom. ³ Nogama æe se izgaziti gizdavi vijenac, pijanice Jefremove. ⁴ I uveli cvijet krasnoga nakita njihova, što je uvrh rodnoga dola, biæe kao voæe uzrelo prije ljeta, koje èim ko vidi, uzme u ruku i pojede. ⁵ U ono æe vrijeme Gospod nad vojskama biti slavna kruna i dièan vijenac ostatku naroda svojega, ⁶ I duh suda onome koji sjedi da sudi, i sila onima koji uzbijaju boj do vrata. ⁷ Ali se i oni zanose od vina, i posræu od silovita piæa; sveštenik i prorok zanose se od silovita piæa, osvojilo ih je vino, posræu od silovita piæa, zanose se u prorokovanju, spotièu se u suðenju. ⁸ Jer su svi stolovi puni bljuvotine i neèistote, nema mjesta èista. ⁹ Koga æe uèiti mudrosti, i koga æe uputiti da razumije nauku? Djecu, kojoj se ne daje više mlijeko, koja su odbijena od sise? ¹⁰ Jer zapovijest po zapovijest, zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo davaše se. ¹¹ Zato æe nerazumljivom besjedom i tuðim jezikom govoriti tome narodu; ¹² Jer im reèe: ovo je poèinak, ostavite umorna da poèine; ovo je odmor; ali ne htješe poslušati. ¹³ I biæe im rijeè Gospodnja, zapovijest po

zapovijest, zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, malo ovdje, malo ondje, da idu i padaju nauznako i razbiju se, i da se zapletu u zamke i uhvate. ¹⁴ Zato slušajte riječ Gospodnju, ljudi potsmjevači, koji vladate narodom što je u Jerusalmu. ¹⁵ Što rekoste: uhvatismo vjeru sa smrću, i ugovorismo s grobom; kad zađe biće kao povodanj, neće nas dohvatiti, jer od laži načinismo sebi utočište, i za prijevaru zaklonismo se; ¹⁶ Zato ovako veli Gospod Gospod: evo, ja meću u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupocjen, temelj tvrd; ko vjeruje neće se plašiti. ¹⁷ I izvršiću sud po pravilu i pravdu po mjerilima; i grad će potrti lažno utočište i voda će potopiti zaklon. ¹⁸ I vjera vaša sa smrću uništava se, i ugovor vaš s grobom neće ostati, a kad zađe biće kao povodanj, potlaćava vas. ¹⁹ Ćim zađe, odnijeva vas, jer će zalaziti svako jutro, danju i noću, i kad se čuje vika, biće sam strah. ²⁰ Jer će odar biti kratak da se čovjek ne može pružiti, i pokrivać uzak da se ne može umotati. ²¹ Jer će Gospod ustati kao na gori Ferasimu, razgnjeva se kao u dolu Gavaonskom, da učini djelo svoje, neobično djelo svoje, da svrši posao svoj, neobičan posao svoj. ²² Nemojte se dakle više potsmijevati da ne postanu jači okovi vaši, jer čuh od Gospoda Gospoda nad vojskama pogibao određenu svoj zemlji. ²³ Slušajte, i čujte glas moj, pazite i čujte besjedu moju. ²⁴ Ore li orać svaki dan da posije? ili brazdi i povlać njivu svoju? ²⁵ Kad poravni ozgo, ne sije li grahor i kim? i ne meću li pšenicu

na najbolje mjesto, i jeèam na zgodno mjesto, i krupnik na njegovo mjesto? ²⁶ I Bog ga njegov uèi i upuæuje kako æe raditi. ²⁷ Jer se grahor ne vrše branom, niti se toèak kolski obræe po kimu, nego se cijepom mlati grahor i kim prutom. ²⁸ Pšenica se vrše, ali neæe jednako vrijeæi niti æe je satrti toèkom kolskim ni zupcima razdrobiti. ²⁹ I to dolazi od Gospoda nad vojskama, koji je divan u savjetu, velik u mudrosti.

29

¹ Teško Arilu, Arilu, gradu gdje je stajao David. Dodajte godinu na godinu, neka kolju žrtve prazniène. ² Ali æu pritijesniti Arila, i biæe žalost i tuga, jer æe mi biti kao Aril. ³ Jer æu te opkoliti vojskom, i stegnuæu te opkopima i podignuæu suprot tebi kule. ⁴ Te æeš oboren govoriti sa zemlje i iz praha æeš mucati, i glas æe ti biti sa zemlje kao u bajaèa i iz praha æeš šapæuæi govoriti. ⁵ A mnoštvo neprijatelja tvojih biæe kao sitan prah i mnoštvo nasilnika kao pljeva kad se razmeæe; i to æe biti zaèas, iznenada. ⁶ Gospod nad vojskama pohodiæe ga gromom i trusom i hukom velikom, vihorom i burom i plamenom ognjenijem koji proždire. ⁷ I mnoštvo svijeh naroda koji vojuju na Aril i svi koji udaraju na nj i na zidove njegove i koji ga pritješnjuju, biæe kao utvara noæna u snu. ⁸ Biæe kao kad gladan sni da jede, pa kad se probudi a duša mu prazna; ili kad sni žedan da pije, pa kad se probudi, a on iznemogao i duša mu žedna; tako æe biti mnoštvo svijeh naroda

što vojuju na goru Sionsku. ⁹ Stanite i èudite se; vapijte i vièite: pijani su, ali ne od vina; posræu, ali ne od silovita piæa. ¹⁰ Jer je Gospod izlio na vas duh tvrdoga sna i zatvorio vam oèi, oslijepio proroke i vidoce, glavare vaše. ¹¹ I svaka utvara biæe vam kao rijeèi u zapeèaæenoj knjizi, koju dadu èovjeku koji zna èitati govoreæi: èitaj to; a on reèe: ne mogu, jer je zapeèaæeno. ¹² Ili da dadu knjigu onom koji ne zna èitati govoreæi: èitaj to; a on reèe: ne znam èitati. ¹³ Zato reèe Gospod: što se ovaj narod pribliþuje ustima svojim i usnama svojim poþtuje me, a srce im daleko stoji od mene, i strah kojim me se boje zapovijest je ljudska kojoj su nauèeni, ¹⁴ Zato æu evo još raditi èudesno s tijem narodom, èudesno i divno, i mudrost mudrijeh njegovijeh poginuæe i razuma razumnijeh nestaæe. ¹⁵ Teþko onima koji duboko sakrivaju od Gospoda namjeru, koji rade u mraku i govore: ko nas vidi? i ko nas zna? ¹⁶ Naopake misli vaše nijesu li kao kao lonèarski? Govori li djelo za onoga koji ga je naèinio: nije me naèinio? i lonac govori li za onoga koji ga je naèinio: ne razumije? ¹⁷ Neæe li se doskora i Livan pretvoriti u polje, i polje se uzimati za šumu? ¹⁸ I u taj æe dan gluhi èuti rijeèi u knjizi, i iz tame i mraka vidjeæe oèi slijepijeh. ¹⁹ I krotki æe se veoma radovati u Gospodu, i ništi izmeðu ljudi veseliæe se sa sveca Izrailjeva. ²⁰ Jer nasilnika neæe biti, i nestaæe potsmjevaèa, i istrijebiæe se svi koji gledaju da èine bezakonje, ²¹ Koji okrivljuju èovjeka za rijeè, i meæu zamku onome koji kara na vratima,

i obaraju pravednoga lažju. ²² Zato Gospod, koji je otkupio Avrama, ovako govori za dom Jakovljevi: neæe se više Jakov postidjeti, niti æe mu lice poblijedjeti. ²³ Jer kad vidi usred sebe djecu svoju, djelo ruku mojih, tada æe oni svetiti ime moje, svetiæe sveca Jakovljeva i bojaæe se Boga Izrailjeva. ²⁴ I koji lutaju duhom orazumiæe se, i vikaæi æe primiti nauku.

30

¹ Teško sinovima odmetnicima, govori Gospod, koji sastavljaju namjere koje nijesu od mene, zaklanjaju se za zaklon koji nije od moga duha, da domeæu grijeh na grijeh; ² Koji slaze u Misir ne pitajuæi šta æu ja reæi, da se ukrijepe silom Faraonovom i da se zaklone pod sjenom Misirskim. ³ Jer æe vam sila Faraonova biti na sramotu, i zaklon pod sjenom Misirskim na porugu. ⁴ Jer knezovi njegovi biše u Soanu, i poslanici njegovi dođoše u Hanes. ⁵ Ali æe se svi posramiti s naroda, koji im neæe pomoæi, niti æe im biti na korist ni na dobit, nego na sramotu i na porugu. ⁶ Tovar æe biti na stoci južnoj: u zemlju gdje je nevolja i muka, gdje su lavovi i laviæi, guje i zmajevi ognjeni krilati, odnijeæe blago svoje magarcima na ramenima i bogatstvo svoje kamilama na grbama, k narodu koji neæe pomoæi. ⁷ Jer æe Misirci uzalud i naprazno pomagati; zato viæem o tom: jaèina im je da sjede s mirom. ⁸ Sada idi, napiši ovo pred njima na dašèicu, napiši u knjigu, da ostane za vremena koja æe doæi, dovijeka; ⁹ Jer su narod nepokoran, sinovi lažljivi, sinovi koji

neæe da slušaju zakona Gospodnjega; ¹⁰ Koji govore vidiocima: nemojte viđati, i prorocima: nemojte nam prorokovati što je pravo, govorite nam mile stvari, prorokujte prijevaru; ¹¹ Svrnite s puta, oступite od staze, neka nestane ispred nas sveca Izrailjeva. ¹² Zato ovako veli svetac Izrailjev: kad odbacujete ovu rijeè, i uzdate se u prijevaru i opaèinu i na nju se oslanjate, ¹³ Zato æe vam to bezakonje biti kao pukotina u zidu koji hoæe da padne, koja izdigne zid visoko, te se naglo ujedanput obori. ¹⁴ I razbiæe ga kao što se razbija razbijen sud lonèarski, ne žali se, te se ne naðe ni crijepa kad se razbije da uzmeš oganj s ognjišta ili da zahvatiš vode iz jame. ¹⁵ Jer ovako govori Gospod Gospod, svetac Izrailjev: ako se povratite i budete mirni, izbaviæete se, u miru i uzdanju biæe sila vaša; ali vi neæete. ¹⁶ Nego govorite: ne; nego æemo na konjma pobjeæi. Zato æete bježati. Pojahaæemo brze konje. Zato æe biti brži koji æe vas tjerati. ¹⁷ Bježaæe vas tisuæa kad jedan povièe; kad povièu petorica, bježaæete svi, dokle ne ostanete kao okresano drvo navrh gore i kao zastava na humu. ¹⁸ A zato èeka Gospod da se smiluje na vas, i zato æe se uzvisiti da vas pomiluje; jer je Gospod pravedan Bog; blago svjema koji ga èekaju. ¹⁹ Jer æe narod nastavati u Sionu, u Jerusalmu; neæeš više plakati, doista æe te pomilovati kad povièeš; èim te èuje, odazvaæe ti se. ²⁰ Premda æe vam Gospod dati hljeba tužnoga i vode nevoljnièke; ali ti se više neæe uzimati uèiteljji tvoji, nego æe oèi tvoje gledati uèitelje tvoje, ²¹ I uši æe

tvoje slušati rijeè iza tebe gdje govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli nadesno ili nalijevo. ²² I oprzniæete posrebrene likove svoje rezane i zlatno odijelo likova livenijeh, i baciæete ih kao neèistotu, i reæi æeš im: odlazite. ²³ I daæe dažd sjemenu tvojemu koje posiješ na njivi, i hljeb od roda zemaljskoga biæe obilat i sit; tada æe stoka tvoja pasti na paši prostranoj. ²⁴ Volovi i magarci, što rade zemlju, ješæe èistu zob ovijanu lopatom i rešetom. ²⁵ I na svakoj gori visokoj i na svakom humu visokom biæe izvori i potoci, kad bude pokolj veliki, kad popadaju kule. ²⁶ I svjetlost æe mjeseèna biti kao svjetlost sunèana, a svjetlost æe sunèana biti sedam puta veæa, kao svjetlost od sedam dana, kad Gospod zavije ulom narodu svojemu i iscijeli rane koje mu je zadao. ²⁷ Gle, ime Gospodnje ide izdaleka, gnjev njegov gori i vrlo je težak; usne su mu pune ljutine i jezik mu je kao oganj koji sažiže. ²⁸ A duh mu je kao potok koji plavi i dopire do grla, da rasije narode da otidu u ništa, i biæe u èeljjustima narodima uzda koja æe ih goniti da lutaju. ²⁹ Pjevaæete kao noæu uoèi praznika, i veseliæete se od srca kao onaj koji ide sa sviralom na goru Gospodnju, k stijeni Izrailjevoj, ³⁰ I Gospod æe pustiti da se èuje slava glasa njegova, i pokazaæe kako maše rukom svojom s ljutijem gnjevom i plamenom ognjenijem koji proždire, s raspom i sa silnijem daždem i s gradom. ³¹ Jer æe se od glasa Gospodnjega prepasti Asirac, koji je bio palicom. ³² I kuda god proðe palica pouzdana, kojom æe Gospod navaliti na nj, biæe bubnji i gusle, i ratovima žestokim ratovaæe na njih. ³³ Jer je

veæ pripravljèn Tofet, i samom caru pripravljèn je, naèinio je dubok i širok; mjesta, ognja i drva ima mnogo; dah Gospodnji kao potok sumporni upaliæe ga.

31

¹ Teško onima koji idu u Misir za pomoæ, koji se oslanjaju na konje, i uzdaju se u kola što ih je mnogo, i u konjike što ih je veliko mnoštvo, a ne gledaju na sveca Izrailjeva i ne traže Gospoda. ² Ali je i on mudar, i navuæi æe zlo, i neæe poreæi svoje rijeèi, nego æe ustati na dom nevaljalijeh ljudi i na one koji pomažu onima koji èine bezakonje. ³ A Misirci su ljudi a ne Bog, i konji su njihovi tijelo a ne duh; i zato æe Gospod mahnuti rukom svojom, te æe pasti pomagaè, pašæe i onaj kome pomaže, i svi æe zajedno poginuti. ⁴ Jer ovako mi reèe Gospod: kao što lav i laviæ rièe nad lovom svojim, i ako se i svièe na nj mnoštvo pastira, on se ne plaši od vike njihove niti se pokorava na buku njihovu, tako æe Gospod nad vojskama siæi da vojuje za goru Sionsku i za hum njezin. ⁵ Kao ptice krilima Gospod æe nad vojskama zaklanjati Jerusalm, i zaklanjajuæi izbaviæe, i oblazeæi saèuvaæe. ⁶ Vratite se k njemu, od kojega se sasvijem odvrgoste, sinovi Izrailjevi! ⁷ Jer æe u onaj dan svaki odbaciti idole svoje srebrne, i zlatne svoje idole, koje vam ruke vaše naèiniše na grijeh. ⁸ I Asirac æe pasti od maèa ne èovjeèijega, i maè ne èovjeèji poješæe ga, i bježaæe ispred maèa, i mladiæi æe njegovi plaæati danak. ⁹ I stijena æe njegova proæi

od straha, i knezovi æe se njegovi prepasti od zastave, veli Gospod, èiji je oganj na Sionu i peæ u Jerusalimu.

32

¹ Evo, car æe carovati pravo i knezovi æe vladati po pravdi. ² I èovjek æe biti kao zaklon od vjetra, i kao utoèište od poplave, kao potoci na suhu mjestu, kao sjen od velike stijene u zemlji sasušenoj. ³ I oèi onijeh koji vide neæe biti zaslijepljene, i uši onijeh koji èuju slušaæe. ⁴ I srce nerazumnijeh razumjeæe mudrost, i jezik mutavijeh govoriæe brzo i razgovijetno. ⁵ Nevaljalac se neæe više zvati knez, niti æe se tvrdica nazivati podašnjem. ⁶ Jer nevaljalac o nevaljalstvu govori, i srce njegovo gradi bezakonje, radeæi licemjerno i govoreæi na Boga laž, da isprazni dušu gladnomu i napoj žednomu da uzme. ⁷ I sprave tvrdièine zle su; smišlja lukavštine da zatre nište rijeèima lažnijem i kad siromah govori pravo. ⁸ Ali knez smišlja kneževski, i ustaje da radi kneževski. ⁹ Ustanite, žene mirne, slušajte glas moj; kæeri bezbrižne, èujte rijeèi moje. ¹⁰ Za mnogo godina biæete u smetnji, vi bezbrižne; jer neæe biti berbe, i sabiranje neæe doæi. ¹¹ Strašite se, vi mirne; drkæite, vi bezbrižne, svucite se, budite gole, i pripašite oko sebe kostrijet, ¹² Bijuæi se u prsi za lijepijem njivama, za rodnijem èokotima. ¹³ Trnje i èkalj niknuæe na zemlji naroda mojega, i po svijem kuæama veselijem, u gradu veselom. ¹⁴ Jer æe se dvorovi ostaviti, vreve gradske nestæe; kule i stražare postæe

peæine dovijeka, radost divljim magarcima i paša stadima, ¹⁵ Dokle se ne izlije na nas duh s visine i pustinja postane njiva a njiva se stane uzimati za šumu. ¹⁶ Tada æe sud stanovati u pustinji, i pravda æe stajati na njivi. ¹⁷ I mir æe biti djelo pravde, što æe pravda uèiniti biæe pokoj i bezbrižnost dovijeka. ¹⁸ I moj æe narod sjedjeti u mirnu stanu i u šatorima pouzdanijem, na poèivalištima tihim. ¹⁹ Ali æe grad pasti na šumu, i grad æe se vrlo sniziti. ²⁰ Blago vama koji sijete pokraj svake vode, i puštate volove i magarce.

33

¹ Teško tebi, koji pustošiš a tebe ne pustoše, i koji èiniš nevjeru a tebi se ne èini nevjera; kad prestaneš pustošiti, biæeš opustošen, kad prestaneš èiniti nevjeru, èiniæe ti se nevjera. ² Gospode, smiluj se na nas, tebe èekamo; budi im mišica svako jutro, i spasenje naše u nevolji. ³ Narodi pobjegoše od jake vike, rasijaše se narodi što se ti podiže. ⁴ I pokupiæe se plijen vaš kao što se kupe gusjenice, skoèiæe na nj kao što skaèu skakavci. ⁵ Uzvišen je Gospod, jer nastava na visini; napuniæe Sion suda i pravde. ⁶ I tvrða vremena tvoje, sila spasenja tvoje biæe mudrost i znanje; strah Gospodnji biæe blago tvoje. ⁷ Eto, junaci njihovi vièu na polju, i poslanici mirni plaèu gorko: ⁸ Putovi opustješe, putnici ne putuju; pokvari ugovor, odbaci gradove, ne mari za èovjeka. ⁹ Zemlja tuži i èezne, Livan se stidi i vene, Saron je kao

pustinja, Vasan i Karmil ogolješe. ¹⁰ Sada æu ustati, veli Gospod, sada æu se uzvisiti, sada æu se podignuti. ¹¹ Zatrudnjeæete slamom, rodiaæete strnjiku; gnjev vaš proždrijeæe vas kao oganj. ¹² I narodi æe biti kao peæi kreène, izgorjeæe ognjem kao trnje posjeèeno. ¹³ Slušajte koji ste daleko što sam uèinio, i koji ste blizu poznajte moæ moju. ¹⁴ Grješnici u Sionu uplašiaæe se, drhat æe spopasti licemjere, i reæi æe: ko æe nas ostati kod ognja koji proždire? ko æe nas ostati kod vjeène žege? ¹⁵ Ko hodi u pravdi i govori što je pravo; ko mrzi na dobitak od nasilja; ko otresa ruke svoje da ne primi poklona; ko zatiskuje uši svoje da ne èuje za krv, i zažima oèi svoje da ne vidi zla; ¹⁶ On æe nastavati na visokim mjestima; gradovi na stijenama biaæe mu utoèište, hljeb æe mu se davati, vode mu se neæe premicati. ¹⁷ Oèi æe ti vidjeti cara u krasoti njegovoj, gledaæe zemlju daleku. ¹⁸ Srce æe tvoje misliti o strahu govoreæi: gdje je pisar? gdje brojaè? gdje je onaj što pregleda kule? ¹⁹ Neæeš vidjeti žestoka naroda, naroda koji govori iz dubina da se ne razbira, u koga je jezik mutav da se ne razumije. ²⁰ Pogledaj na Sion, grad praznika naših; oèi tvoje neka vide Jerusalem, mirni stan, šator, koji se neæe odnijeti, kojemu se kolje neæe nigda pomjeriti, i nijedno mu se uže neæe otkinuti. ²¹ Nego æe nam ondje Gospod veliki biti mjesto rijeka i potoka širokih, po kojima neæe iaæi laða s veslima, niti æe velika laða prolaziti onuda. ²² Jer je Gospod naš sudija, Gospod je koji nam

postavlja zakone, Gospod je car naš, on æe nas spasti. ²³ Oslabiše tvoja uža, ne mogu tvrdo držati katarke svoje ni razapeti jedra; tada æe se razdijeliti velik plijen, hromi æe razgrabiti plijen. ²⁴ I niko od stanovnika neæe reæi: bolestan sam. Narodu koji živi u njemu oprostiaæe se bezakonje.

34

¹ Pristupite, narodi, da èujete; pazite, narodi; neka èuje zemlja i što je u njoj, vasiljena i što se god raða u njoj. ² Jer se Gospod razgnjevio na sve narode, i razljutio se na svu vojsku njihovu, zatraæe ih, predaæe ih na pokolj. ³ I pobijeni njihovi baciaæe se, i od mrtvaca njihovijeh dizaæe se smrad i gore æe se rasplinuti od krvi njihove. ⁴ I sva æe se vojska nebeska rastopiti, i saviæe se nebesa kao knjiga, i sva vojska njihova popadaæe kao što pada list s vinove loze i kao što pada sa smokve. ⁵ Jer je opojen na nebu maè moj, evo, siæi æe na sud na Edomce i na narod koji sam prokleo da se zatre. ⁶ Maè je Gospodnji pun krvi i tovan od pretiline, od krvi jagnjeæe i jarèije, od pretiline bubrega ovnujskih; jer Gospod ima žrtvu u Vosoru i veliko klanje u zemlji Edomskoj. ⁷ I jednoroz i æe siæi s njima i junci s bikovima; zemlja æe se njihova opiti od krvi i prah æe njihov utiti od pretiline. ⁸ Jer æe biti dan osvete Gospodnje, godina plaæanja, da bi se osvetio Sion. ⁹ I potoci æe se njezini pretvoriti u smolu, i prah njezin u sumpor, i zemlja æe njihova postati smola razgorjela. ¹⁰ Neæe se gasiti ni noæu ni danju, dovijeka æe se dizati dim njezin, od koljena do

koljena ostaæe pusta, niko neæe prelaziti preko nje dovijeka. ¹¹ Nego æe je naslijediti gem i æuk, sova i gavran naseliæe se u njoj, i Gospod æe rastegnuti preko nje uže pogibli i mjerila pustoši. ¹² Plemiæe njezine zvaæe da caruju, ali neæe biti nijednoga, i svi æe knezovi njezini otiaei u ništa. ¹³ I trnje æe izniknuti u dvorima njihovijem, kopriva i èkalj u gradovima njihovijem, i biæe stan zmajevima i naselje sovama. ¹⁴ I sretaæe se divlje zvijeri s buljinama, aveti æe se dovikivati, ondje æe se naseliti vještice i naæi poèivalište. ¹⁵ Ondje æe se gnijezditi æuk i nositi jaja i leæi ptiæe i sabirati ih pod sjen svoj; ondje æe se sastajati i jastrebovi jedan s drugim. ¹⁶ Tražite u knjizi Gospodnjoj i èitajte, ništa od ovoga neæe izostati i nijedno neæe biti bez drugoga; jer što kaæem, on je zapovjedio, i duh æe ih njegov sabrati. ¹⁷ Jer im on baci ždrijev, i ruka njegova razdijeli im zemlju uæem, i njihova æe biti dovijeka, od koljena do koljena nastavaæe u njoj.

35

¹ Radovaæe se tome pustinja i zemlja sasušena, veseliæe se pustoš i procvjetati kao ruža. ² Procvjetaæe obilno, i veseliæe se radujuæi se i popijevajuæi; slava Livanska daæe joj se i krasota Karmilska i Saronka; ta æe mjesta vidjeti slavu Gospodnju, krasotu Boga našega. ³ Ukrijepite klonule ruke, i koljena iznemogla utvrdite. ⁴ Recite onima kojima se srce uplašilo: ohrabrite se, ne bojte se; evo Boga vašega; osveta ide, plata Božija, sam

ide, i spašæe vas. ⁵ Tada æ se otvoriti oèi slijepima, i uši gluhima otvoriae se. ⁶ Tada æ hromac skakati kao jelen, i jezik nijemoga pjevaæe, jer æ u pustinji provreti vode i potoci u zemlji sasušenoj. ⁷ I suho æ mjesto postati jezero, i zemlja sasušena izvori vodeni, u stanu zmajevskom, po ložama njihovijem, biæe trava, trska i sita. ⁸ I ondje æ biti nasap i put, koji æ se zvati sveti put; neæe iæi po njemu neèisti, nego æ biti za njih; ko uzide njim, ni lud neæe zaæi. ⁹ Neæe ondje biti lava, i ljuta zvijer neæe iæi po njemu, niti æ se ondje naæi, nego æ hoditi izbavljeni. ¹⁰ I koje iskupi Gospod, vratiae se i doæi æe u Sion pjevajuæi, i vjeena æe radost biti nad glavom njihovom, dobiæe radost i veselje, a žalost i uzdisanje bježaæe.

36

¹ Èetrnaeste godine carovanja Jezekijina podiže se Senahirim car Asirski na sve tvrde gradove Judine, i uze ih. ² I posla car Asirski Ravsaka iz Lahisa u Jerusalem k caru Jezekiji s velikom vojskom; i on stade kod jaza gornjega jezera na putu kod polja bjeljareva. ³ Tada izide k njemu Eljakim sin Helkijin, koji bijaše nad dvorom, i Somna pisar i Joah sin Asafov pametar. ⁴ I reèe im Ravsak: kažite Jezekiji: ovako kaže veliki car, car Asirski: kakva je to uzdanica u koju se uzdaš? ⁵ Da reèem, ali su prazne rijeèi, da imaš svjeta i sile za rat. U što se dakle uzdaš, te si se odmetnuo od mene? ⁶ Gle, uzdaš se u štap od trske slomljene, u Misir, na koji ako se ko nasloni, uæi æe mu u ruku i probošæe je;

taki je Faraon car Misirski svjema koji se uzdaju u nj. ⁷ Ako li mi reèeš: uzdamo se u Gospoda Boga svojega; nije li to onaj èije je visine i oltare oborio Jezekija i zapovjedio Judi i Jerusalimu: pred ovijem oltarom klanjajte se? ⁸ Hajde zateci se mojemu gospodaru caru Asirskom, i daæu ti dvije tisuaæ konja, ako možeš dobiti koji æe jahati. ⁹ Kako æeš dakle odbiti i jednoga vojvodu između najmanjih slugu gospodara mojega? Ali se ti uzdaš u Misir za kola i konjike. ¹⁰ Svrh toga, eda li sam ja bez Gospoda došao na ovo mjesto da ga zatrem? Gospod mi je rekao: idi na tu zemlju, i zatri je. ¹¹ Tada Elijakim i Somna i Joah rekoše Ravsaku: govori slugama svojim Sirski, jer razumijemo, a nemoj nam govoriti Judejski da sluša narod na zidu. ¹² A Ravsak reèe: eda li me je gospodar moj poslao ka gospodaru tvojemu ili k tebi da kaæem ove rijeèi? nije li k tijem ljudima, što sjede na zidu, da jedu svoju neèist i da piju svoju mokraæu s vama? ¹³ Tada stade Ravsak i povika iza glasa Judejski i reèe: èujte rijeèi velikoga cara Asirskoga. ¹⁴ Ovako kaæe car: nemojte da vas vara Jezekija, jer vas ne može izbaviti. ¹⁵ Nemojte da vas nagovori Jezekija da se pouzdate u Gospoda, govoreæi: Gospod æe nas izbaviti, ovaj se grad neæe dati u ruke caru Asirskom. ¹⁶ Ne slušajte Jezekije; jer ovako kaæe car Asirski: uèinite mir sa mnom i hodite k meni, pa jedite svaki sa svoga èokota i svaki sa svoje smokve, i pijte svaki iz svojega studenca, ¹⁷ Dokle ne doðem i odnesem vas u zemlju kao što je vaša, u zemlju obilnu æitom i vinom, u zemlju obilnu hljebom i vinogradima. ¹⁸ Nemojte da vas vara

Jezeckija govoreæi: Gospod æe nas izbaviti. Je li koji između bogova drugih naroda izbavio svoju zemlju iz ruke cara Asirskoga? ¹⁹ Gdje su bogovi Ematski i Arfadski? gdje su bogovi Sefarvinski? jesu li izbavili Samariju iz mojih ruku? ²⁰ Koji su između svijeh bogova ovijeh zemalja izbavili zemlju svoju iz moje ruke? a Gospod æe izbaviti Jerusolim iz moje ruke? ²¹ Ali oni muèahu, i ne odgovoriše mu ni rijeèi, jer car bješe zapovjedio i rekao: ne odgovarajte mu. ²² Tada Elijakim sin Helkijin, koji bijaše nad dvorom, i Somna pisar i Joah sin Asafov, pametar, dođoše k Jezeckiji razdrvši haljine, i kazaše mu rijeèi Ravsakove.

37

¹ A kad to èu car Jezeckija, razdrije haljine svoje i veza oko sebe kostrijet, pa otide u dom Gospodnji. ² I posla Elijakima, koji bijaše nad dvorom, i Somnu pisara i najstarije sveštenike obuèene u kostrijet k Isaiji proroku sinu Amosovu. ³ I rekoše mu: ovako veli Jezeckija: ovo je dan nevolje i kara i ruga, jer prispješe djeca do poroðaja, a nema snage da se rode. ⁴ Da ako je èuo Gospod Bog tvoj što reèe Ravsak, kojega posla car Asirski gospodar njegov da ruži Boga živoga i da ga vrijeða rijeèima koje je èuo Gospod Bog tvoj, pomoli se za ostatak koji se nalazi. ⁵ I dođoše k Isaiji sluge cara Jezeckije. ⁶ I reèe im Isaija: ovako recite gospodaru svojemu: ovako veli Gospod: ne plaši se od rijeèi koje si èuo, kojima huliše na me sluge cara Asirskoga. ⁷ Evo, ja æu pustiti na nj duh, te æe èuti glas i vratiti se u svoju zemlju, i uèiniæu da pogine

od maèa u svojoj zemlji. ⁸ I tako vrativši se Ravsak nađe cara Asirskoga gdje bježe Livnu, jer bješe èuo da je otišao od Lahisa. ⁹ A on èu za Tiraku cara Huskoga gdje kazaše: ide da se bježe s tobom. I èuvši posla poslanike k Jezeckiji govoreæi: ¹⁰ Ovako recite Jezeckiji caru Judinu: nemoj da te vara Bog tvoj, u kojega se uzdaš govoreæi: neæe se dati Jerusolim u ruke caru Asirskom. ¹¹ Eto, èuo si šta su uèinili carevi Asirski svijem zemljama potvrši ih sasvijem; a ti li æeš se izbaviti? ¹² Jesu li narode koje satrše oci moji izbavili bogovi njihovi, Gosance, Harance, Resefe i sinove Edenove koji bijahu u Telasaru? ¹³ Gdje je car Ematski i car Arfadski i car od grada Sefarvima, od Ene i Ave? ¹⁴ A kad Jezeckija primi knjigu iz ruku poslanika i proèita je, otide u dom Gospodnji, i razvi je Jezeckija pred Gospodom. ¹⁵ I pomoli se Jezeckija Gospodu govoreæi: ¹⁶ Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, koji sjediš na heruvimima, ti si sam Bog svijem carstvima na zemlji, ti si stvorio nebo i zemlju. ¹⁷ Prigni, Gospode, uho svoje i èuj; otvori, Gospode, oèi svoje i vidi; èuj sve rijeèi Senahirima, koji posla da ruži Boga živoga. ¹⁸ Istina je, opustošili su carevi Asirski sve one narode i zemlje njihove, ¹⁹ I pobacali su bogove njihove u oganj, jer ne bijahu bogovi, nego djelo ruku èovjeèijih, drvo i kamen, zato ih potrše. ²⁰ I zato, Gospode Bože naš, izbavi nas iz ruku njegovijeh, da poznadu sva carstva na zemlji da si ti sam Gospod. ²¹ Tada posla Isaija sin Amosov k Jezeckiji i poruèi mu: ovako veli Gospod Bog

Izrailjev: uslišio sam za što si mi se molio radi Senahirima cara Asirskoga. ²² Ovo je riječ koju izreče Gospod za nj: ruga ti se i potsmijeva ti se djevojka, kći Sionska, za tobom maše glavom kći Jerusalimska. ²³ Koga si ružio i hulio? i na koga si podigao glas? i podigao uvis oči svoje? Na sveca Izrailjeva. ²⁴ Preko sluga svojih ružio si Gospoda i rekao si: s mnoštvom kola svojih izidoh na visoke gore, na strane Livanske, i posjećih æu visoke kedre njegove, i lijepe jele njegove, i dođih æu na najviši kraj njegov, u šumu njegova Karmila. ²⁵ Ja sam kopao, i pio vodu, i isušio sam stopama svojim sve potoke gradovima. ²⁶ Nijesi li èuo da ja to odavna èinim i od iskona da sam tako uredio? sada puštam to, da prevratiš tvrde gradove u puste gomile. ²⁷ Zato koji u njima žive iznemogoše, uplašiše se i smetoše se, postaju kao trava poljska, kao zelena travica, kao trava na krovovima, koja se suši prije nego sazri. ²⁸ Znam sjeđenje tvoje i polazjenje tvoje i dolazjenje tvoje i kako bjesniš na me. ²⁹ Jer bjesniš na me, i tvoja objest dođe do mojih ušiju, zato æu metnuti brnjicu svoju na nozdrve tvoje, i uzdu svoju u gubicu tvoju, pa æu te odvesti natrag putem kojim si došao. ³⁰ A tebi ovo neka bude znak: ješæete ove godine što samo od sebe rodi, a druge godine što opet samo od sebe rodi; a treæe godine sijte i žanjite i sadite vinograde i jedite rod iz njih. ³¹ Jer ostatak doma Judina, što ostane, opet æe pustiti žile ozdo i roditi ozgo. ³² Jer æe iz Jerusalima izaæi ostatak, i iz gore Siona, koji

se saèuvaju. Revnost Gospoda nad vojskama uèiniæe to. ³³ Zato ovako veli Gospod za cara Asirskoga: neæe uæi u ovaj grad, niti æe baciti amo strijele, neæe se primaæi k njemu sa štitom, niti æe iskopati opkopa oko njega. ³⁴ Vratiaæe se putem kojim je došao, a u grad ovaj neæe uæi, veli Gospod. ³⁵ Jer æu braniti taj grad i saèuvaæu ga sebe radi i radi Davida sluge svojega. ³⁶ Tada izide anđeo Gospodnji i pobi u okolu Asirskom sto i osamdeset i pet tisuæa; i kad ustaše ujutru, a to sve sami mrtvaci. ³⁷ Te se podiže Senahirim car Asirski, i otide, i vrativši se osta u Nineviji. ³⁸ I kad se klanjaše u domu Nisroka boga svojega, Adrameleh i Sarasar sinovi njegovi ubiše ga maèem, a sami pobjegoše u zemlju Araratsku, i na njegovo se mjesto zacari Esaradon sin njegov.

38

¹ U to vrijeme razbolje se Jezekija na smrt; i dođe k njemu prorok Isaija sin Amosov i reèe mu: ovako veli Gospod: naredi za kuæu svoju, jer æeš umrijeti i neæeš ostati živ. ² A Jezekija se okrete licem k zidu, i pomoli se Gospodu, ³ I reèe: oh, Gospode, opomeni se da sam jednako hodio pred tobom vjerno i s cijelijem srcem, i tvorio što je tebi ugodno. I plaka Jezekija veoma. ⁴ Tada dođe rijeè Gospodnja Isaiji govoreæi: ⁵ Idi i reci Jezekiji: ovako veli Gospod Bog Davida oca tvojega: èuo sam molitvu tvoju, i vidio sam suze tvoje, evo dodaæu ti vijeku petnaest godina. ⁶ I izbaviæu tebe i ovaj grad iz ruku cara Asirskoga, i braniæu ovaj grad. ⁷ I ovo neka ti

bude znak od Gospoda da æe uèiniti Gospod što je rekao. ⁸ Evo ja æe vratiti sjen po koljencima po kojima je sišao na sunèaniku Ahazovu natrag za deset koljenaca. I vrati se sunce za deset koljenaca po kojima bijaše sišlo. ⁹ Ovo napisa Jezekija car Judin kad se razbolje, i ozdravi od bolesti svoje: ¹⁰ Ja rekoh, kad se presjekoše dani moji: idem k vratima grobnijem, uze mi se ostatak godina mojih. ¹¹ Rekoh: neæu vidjeti Gospoda Gospoda u zemlji živijeh, neæu više vidjeti èovjeka meðu onima koji stanuju na svijetu. ¹² Vijek moj prođe i prenese se od mene kao šator pastirski; presjekoh život svoj kao tkaè, otsjeæi æe me od osnutka; od jutra do veèera uèiniæeš mi kraj. ¹³ Mišljah za jutra da æe kao lav potrti sve kosti moje; od jutra do veèera uèiniæeš mi kraj. ¹⁴ Pištah kao ždrao i kao lastavica, ukah kao golubica, oèi mi išèilješe gledajuæi gore: Gospode, u nevolji sam, oblakšaj mi. ¹⁵ Šta da reèem? On mi kaza, i uèini. Proživjeæu sve godine svoje po jadu duše svoje. ¹⁶ Gospode, o tom se živi i u tom je svemu život duha mojega, iscijelio si me i saèuvao u životu. ¹⁷ Evo, na mir dođe mi ljut jad; ali tebi bi milo da izvuèeš dušu moju iz jame pogibli, jer si bacio za leđa svoja sve grijeha moje. ¹⁸ Jer neæe grob tebe slaviti, neæe te smrt hvaliti, i koji siðu u grob ne nadaju se tvojoj istini. ¹⁹ Živi, živi, oni æe te slaviti kao ja danas: otac æe sinovima javljati istinu tvoju. ²⁰ Gospod me spase, zato æemo pjevati pjesme moje u domu Gospodnjem dok smo god živi. ²¹ A Isaija bješe rekao da uzmu

grudu suhих smokava i priviju na otok, te æe ozdraviti. ²² I Jezekija bješe rekao: šta æe biti znak da æu otiaei u dom Gospodnji?

39

¹ U to vrijeme Merodah Valadan, sin Valadanov, car Vavilonski, posla knjigu s darom Jezekiji; jer bješe èuo da je bio bolestan i ozdravio. ² I Jezekija se obradova tome, i pokaza im sve riznice svoje, srebro i zlato i mirise, i najbolje ulje, i kuæu gdje mu bješe oružje, i što se god nalazaše u riznicama njegovijem, ne osta ništa da im ne pokaza Jezekija u kuæi svojoj i u svemu gospodstvu svom. ³ Tada dođe prorok Isaija k caru Jezekiji i reèe mu: šta su govorili ti ljudi i odakle su došli k tebi? A Jezekija reèe: iz daljne zemlje došli su k meni, iz Vavilona. ⁴ A on reèe: šta su vidjeli u tvom dvoru? A Jezekija reèe: vidjeli su sve što ima u mom dvoru; nije ostalo ništa u riznicama mojim da im nijesam pokazao. ⁵ Tada reèe Isaija Jezekiji: èuj rijeè Gospoda nad vojskama. ⁶ Evo doæi æe vrijeme kad æe se odnijeti u Vavilon sve što ima u kuæi tvojoj, i što su sabirali oci tvoji do danas, neæe ostati ništa, veli Gospod. ⁷ I sinove tvoje, koji æe izaæi od tebe, koje æeš roditi, uzeæe da budu dvorani u dvoru cara Vavilonskoga. ⁸ A Jezekija reèe Isaiji: dobra je rijeè Gospodnja koju si rekao. Još reèe: je li? za moga vijeka biæe mir i vjera?

40

¹ Tješite, tješite narod moj, govori Bog vaš.

² Govorite Jerusalimu ljubazno, i javljajte mu da se navršio rok njegov, da mu se bezakonje oprostilo, jer je primio iz ruke Gospodnje dvojinom za sve grijehе svoje. ³ Glas je nekoga koji vièe: pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našem. ⁴ Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mjesta neka budu ravna. ⁵ I javiæe se slava Gospodnja, i svako æe tijelo vidjeti; jer usta Gospodnja govoriše. ⁶ Glas govori: vièi. I reèe: šta da vièem? Da je svako tijelo trava i sve dobro njegovo kao cvijet poljski. ⁷ Suši se trava, cvijet opada kad duh Gospodnji dune na nj; doista je narod trava. ⁸ Suši se trava, cvijet opada; ali rijeè Boga našega ostaje dovijeka. ⁹ Izidi na visoku goru, Sione, koji javljaš dobre glase; podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glase; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinijem: evo Boga vašega. ¹⁰ Evo, Gospod Bog ide na jakoga, i mišica æe njegova obladatai njim; evo plata je njegova kod njega i djelo njegovo pred njim. ¹¹ Kao pastir pašæe stado svoje; u naruèje svoje sabraæe jaganjce, i u njedrima æe ih nositi, a dojlisce æe voditi polako. ¹² Ko je izmjerio vodu grstima svojim i nebesa premjerio peðu? ko je mjerom izmjerio prah zemaljski, i gore izmjerio na mjerila i bregove na poteg? ¹³ Ko je upravljao duh Gospodnji? ili mu bio savjetnik i nauèio ga? ¹⁴ S kim se je dogovarao i ko ga je urazumio i nauèio putu suda, i nauèio ga znanju i pokazao mu put razuma? ¹⁵ Gle, narodi su kao kap iz

vijedra, i kao praška na mjerilima broje se; gle, premješta ostrva kao prašak. ¹⁶ Ni Livan ne bi bio dosta za oganj, i životinje njegove ne bi bile dosta za žrtvu paljenicu. ¹⁷ Svi su narodi kao ništa pred njim, manje negoli ništa i taština vrijede mu. ¹⁸ S kim æete dakle izjednaèiti Boga? i kaku æete mu priliku naæi? ¹⁹ Umjetnik lije lik, i zlatar ga pozlaæuje, i verižice srebrne lije. ²⁰ A ko je siromah, te nema šta prinijeti, bira drvo koje ne trune, i traži vješta umjetnika da naèini rezan lik, koji se ne pomièe. ²¹ Ne znate li? ne èujete li? ne kazuje li vam se od iskona? ne razumijete li od temelja zemaljskih? ²² On sjedi nad krugom zemaljskim, i njezini su mu stanovnici kao skakavci; on je razastro nebesa kao platno i razapeo ih kao šator za stan. ²³ On obraæa knezove u ništa, sudije zemaljske èini da su kao taština. ²⁴ Kao da nijesu posađeni ni posijani, i kao da im se stablo nije ukorijenilo u zemlji, èim dune na njih, posahnu, i vior kao pljevu raznese ih. ²⁵ S kim æete me dakle izjednaèiti da bih bio kao on? veli sveti. ²⁶ Podignite gore oèi svoje i vidite; ko je to stvorio? ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile njegove i jake moæi ne izostaje nijedno? ²⁷ Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izrailju: sakriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega? ²⁸ Ne znaš li? nijesi li èuo da Bog vjeèni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utruđuje? razumu njegovu nema mjere. ²⁹ On daje snagu umornome, i nejakome

umnožava krjepost. ³⁰ Djeca se more i sustaju, i mladiæi padaju; ³¹ Ali koji se nadaju Gospodu, dobijaju novu snagu, podižu se na krilima kao orlovi, trèe i ne sustaju, hode i ne more se.

41

¹ Umuknite preda mnogom, ostrva; i narodi neka se potkrijepe, neka pristupe, i tada neka reku: hajdemo da se sudimo. ² Ko je podigao pravdu s istoka? ko je dozvao da ide za njim ustopice? ko joj je pokorio narode i dao joj vlast nad carevima i uèinio te su kao prah maèu njezinu i kao razvijana pljeva luku njezinu? ³ Pogna ih, proèe mirno putem, kojim ne bješe hodio nogama svojim. ⁴ Ko je uradio i uèinio to? i zove naraštaje od iskona? Ja, Gospod, prvi i posljednji, ja isti. ⁵ Vidješe ostrva i uplašiše se, krajevi zemaljski zadrktaše, približiše se i dođoše. ⁶ Jedan drugom pomagaše, i bratu svojemu govoraše: budi hrabar. ⁷ Drvodjelja hrabraše zlatara; koji kleplje hrabraše onoga koji kuje na nakovnju, govoreæi: dobro je za spajanje. I pritvrđivaše klincima da se ne pomièe. ⁸ Ali ti, Izrailju, slugo moj; Jakove, kojega izabrah, sjeme Avrama prijatelja mojega! ⁹ Ti, kojega uzeh s krajeva zemaljskih, i između izbranih njezinih dozvah te, i rekoh ti: ti si moj sluga, ja te izabrah, i ne odbacih tebe; ¹⁰ Ne boj se, jer sam ja s tobom; ne plaši se, jer sam ja Bog tvoj; ukrijepiæu te i pomoæi æu ti, i poduprijeæu te desnicom pravde svoje. ¹¹ Gle, postidjeæe se i posramiæe svi koji se ljute na tebe; biæe kao ništa i izginuæe protivnici tvoji.

¹² Potražiæeš suparnike svoje, ali ih neæeš naæi, biæe kao ništa, i koji vojuru na te, nestæe ih. ¹³ Jer ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: ne boj se, ja æu ti pomagati. ¹⁴ Ne boj se, crviæu Jakovljevi, narodiæu Izrailjevi, ja æu ti pomagati, govori Gospod i izbavitelj tvoj, svetac Izrailjev. ¹⁵ Gle, uèiniæu te da budeš kao sprava za vršenje nova sa zupcima: vrijeæi æeš gore i satraeš ih, i brda æeš obratiti u pljevu. ¹⁶ Vijaæeš ih, i vjetar æe ih odnijeti i vior æe ih rasuti, a ti æeš se veseliti u Gospodu i hvaliæeš se svecem Izrailjevijem. ¹⁷ Siromahe i uboge, koji traže vode a nje nema, kojima se jezik osušio od žeði, njih æu uslišiti ja Gospod, ja Bog Izrailjev neæu ih ostaviti. ¹⁸ Otvoriæu rijeke na visovima, i izvore usred dolina, pustinju æu obratiti u jezero vodeno, i suhu zemlju u izvore vodene. ¹⁹ Posadiæu u pustinji kedar, sitim, mirtu i maslinu; posadiæu u pustoj zemlji jelu, brijest i šimšir, ²⁰ Da vide i poznadu i da promisle i razumiju da je to uradila ruka Gospodnja, i svetac Izrailjev da je to stvorio. ²¹ Iznesite parbu svoju, veli Gospod, pokažite razloge svoje, veli car Jakovljevi. ²² Neka dođu i neka nam objave šta æe biti; objavite nam šta je prvo bilo, da promislimo i poznamo šta æe biti iza toga; ili kažite nam šta æe biti unapredak. ²³ Kažite šta æe biti poslije, i poznaæemo da ste bogovi; ili uèinite što dobro ili zlo, i diviæemo se i gledati svi. ²⁴ Gle, vi niste ništa, i djelo vaše nije ništa; koji vas izbira, gad je. ²⁵ Podigoh jednoga sa sjevera, i doæi æe; od istoka sunèanoga

prizivaæe ime moje, stupaaæe po glavarima kao po kalu i kao što lonèar gazi blato. ²⁶ Ko je objavio od iskona, da bismo znali, ili od starina, da bismo rekli: istina je? Ali nema nikoga da bi objavio, niti ima koga da naprijed kazao, niti ima koga da bi èuo rijeèi vaše. ²⁷ Ja prvi Sionu kažem: eto, eto toga. U Jerusalmu æu dati ko æe javljati dobre glase. ²⁸ Jer pogledam, ali nema nikoga, nema meðu njima nijednoga ko bi svjetovao; pitam ih, ali ne odgovaraju ni rijeèi. ²⁹ Gle, svi su taština, ništa su djela njihova; liveni su likovi njihovi vjetar i ništavilo.

42

¹ Evo sluge mojega, kojega podupirem, izbranika mojega, koji je mio duši mojoj; metnuæu duh svoj na njega, sud narodima javljaæe. ² Neæe vikati ni podizati, niti æe se èuti glas njegov po ulicama. ³ Trske stuèene neæe prelomiti, i svještila koje se puši neæe ugasiti; javljaæe sud po istini. ⁴ Neæe mu dosaditi, niti æe se umoriti, dokle ne postavi sud na zemlji, i ostrva æe èekati nauku njegovu. ⁵ Ovako govori Bog Gospod, koji je stvorio nebesa i razapeo ih, koji je rasprostro zemlju i što ona raða, koji daje disanje narodu što je na njoj i duh onima što hode po njoj: ⁶ Ja Gospod dozvah te u pravdi, i držaæu te za ruku, i èuvaæu te, i uèiniaæu te da budeš zavjet narodu, vidjelo narodima; ⁷ Da otvoriš oèi slijepcima, da izvedeš sužnje iz zatvora i iz tamnice koji sjede u tami. ⁸ Ja sam Gospod, to je ime moje, i slave svoje neæu dati drugome ni hvale svoje

likovima rezanijem. ⁹ Evo, pređašnje dođe, i ja javljam novo, prije nego nastane kazujem vam. ¹⁰ Pjevajte Gospodu pjesmu novu, hvalu njegovu od kraja zemlje, koji se plavite po moru i sve što je u njemu, ostrva i koji živite na njima. ¹¹ Pustinja i gradovi njezini, sela gdje stanuje Kidar, neka podignu glas, neka pjevaju koji žive po stijenama, neka klikuju savrh gora. ¹² Neka daju slavu Gospodu, i hvalu njegovu neka javljaju po ostrvima. ¹³ Gospod æe izaæi kao junak, podignuæe revnost svoju kao vojnik, vikaæe i klikovati, nadvladaæe neprijatelje svoje. ¹⁴ Muèah dugo, èinjah se gluh, ustezah se; ali æu sada vikati kao žena kad se poraða, i sve æu potrti i istrijebiti. ¹⁵ Opustiæu gore i bregove, i svaku travu na njima osušiaæu, i od rijeka æu naèiniti ostrva, i jezera æu isušiti. ¹⁶ I vodiæu slijepce putem kojega nijesu znali; vodiæu ih stazama kojih nijesu znali; obratiæu pred njima mrak u svjetlost i što je neravno u ravno. To æu im uèiniti, i neæu ih ostaviti. ¹⁷ Tada æe se vratiti natrag i posramiti se koji se uzdaju u lik rezani, koji govore likovima livenijem: vi ste naši bogovi. ¹⁸ Èujte, gluhi; progledajte, slijepi, da vidite. ¹⁹ Ko je slijep osim sluge mojega? i ko je gluh kao poslanik moj kojega šaljem? ko je slijep kao savršeni? ko je slijep kao sluga Gospodnji? ²⁰ Gledaš mnogo, ali ne vidiš; otvorene su ti uši, ali ne èuješ. ²¹ Gospodu bijaše mio radi pravde njegove, uèini zakon velikim i slavnim. ²² A narod je oplijenjen i potlaèen, svi su koliki povezani u peæinama i

sakriveni u tamnicama; postaše plijen, a nema nikoga da bi izbavio; postaše grabež, a nema nikoga da bi rekao: vrati. ²³ Ko između vas èuje ovo i pazi i sluša za poslije? ²⁴ Ko je dao Jakova da se potlaèi i Izrailja otimaèima? Nije li Gospod, kojemu zgriješismo? Jer ne htješe hoditi putovima njegovijem niti slušaše zakona njegova. ²⁵ Zato izli na njih žestoku jarost svoju i silan rat, i zapali ga unaokolo, ali on ne razumje; zapali ga, ali on ne mari.

43

¹ Ali sada ovako veli Gospod, koji te je stvorio, Jakove, i koji te je sazdao, Izrailju: ne boj se, jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom; moj si. ² Kad pođeš preko vode, ja æu biti s tobom, ili preko rijeka, neæe te potopiti; kad pođeš kroz oganj, neæeš izgorjeti i neæe te plamen opaliti. ³ Jer sam ja Gospod, Bog tvoj, svetac Izrailjev, spasitelj tvoj; dadoh u otkup za te Misir, Etiopsku i Sevu mjesto tebe. ⁴ Otkako si mi postao drag, proslavio si se i ja te ljubih; i dadoh ljude za te i narode za dušu tvoju. ⁵ Ne boj se, jer sam ja s tobom; od istoka æu dovesti sjeme tvoje, i od zapada sabraæu te. ⁶ Kazaæu sjeveru: daj; i jugu: ne brani; dovedi sinove moje iz daleka i kæeri moje s krajeva zemaljskih, ⁷ Sve, koji se zovu mojim imenom i koje stvorih na slavu sebi, sazdah i naèinih. ⁸ Izvedi narod slijepi koji ima oèi, i gluhi koji ima uši. ⁹ Svi narodi neka se skupe, i neka se saberu plemena; ko je između njih naprijed kazao to ili nam kazao što je bilo prije? Neka dovedu svjedoke svoje i opravdaju se; ili neka

èuju, i reku: istina je. ¹⁰ Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega izabrah, da biste znali i vjerovali mi i razumjeli da sam ja; prije mene nije bilo Boga niti æe poslije mene biti. ¹¹ Ja sam, ja sam Gospod, i osim mene nema spasitelja. ¹² Ja objavih, i spasoh, i naprijed kazah, a nikoji tuđ bog među vama, i vi ste mi svjedoci, veli Gospod, i ja sam Bog. ¹³ Ja sam od prije nego dan posta, i niko ne može izbaviti iz moje ruke; kad radim, ko æe smesti? ¹⁴ Ovako govori Gospod izbavitelj vaš, svetac Izrailjev: vas radi poslaæu u Vavilon i pobacaæu sve prijevornice, i Haldejce s lađama, kojima se hvale. ¹⁵ Ja sam Gospod svetac vaš, stvoritelj Izrailjev, car vaš. ¹⁶ Ovako govori Gospod koji je naèinio po moru put i po silnijem vodama stazu, ¹⁷ Koji izvodi kola i konje, vojsku i silu, da svi popadaju i ne mogu ustati, da se ugase kao što se gasi svještilo: ¹⁸ Ne pominjite što je prije bilo i ne mislite o starijem stvarima. ¹⁹ Evo, ja æu uèiniti novo, odmah æe nastati; neæete li ga poznati? Još æu naèiniti u pustinji put, rijeke u suhoj zemlji. ²⁰ Slaviæe me zvijeri poljske, zmajevi i sove, što sam izveo u pustinji vode, rijeke u zemlji suhoj, da napojim narod svoj, izbranika svojega. ²¹ Narod koji sazdah sebi, pripovjedaæe hvalu moju. ²² A ti, Jakove, ne priziva me, i bijah ti dosadan, Izrailju. ²³ Nijesi mi prinio jagnjeta na žrtvu paljenicu, i žrtvama svojim nijesi me poèastio; nijesam te nagonio da mi služiš prinosima, niti sam te trudio da mi kadiš. ²⁴ Nijesi mi kupio za novce kada, niti si me pretilinom žrtava svojih nasitio,

nego si me muèio svojim grijesima, i dosadio si mi bezakonjem svojim. ²⁵ Ja, ja sam brišem tvoje prijestupe sebe radi, i grijeha tvojih ne pominjem. ²⁶ Opomeni me, da se sudimo, kazuj, da se opravdaš. ²⁷ Otac tvoj prvi sagriješi, i uèiteljji tvoji skriviše mi. ²⁸ Zato æu izbaciti iz svetinje knezove, i daæu Jakova u prokletstvo i Izrailja u sramotu.

44

¹ Ali sada èuj, Jakove, slugo moj, i Izrailju, kojega izabrah. ² Ovako veli Gospod, koji te je stvorio i sazdao od utrobe materine, i koji ti pomaže: ne boj se, slugo moj Jakove, i mili, kojega izabrah. ³ Jer æu izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izliæu duh svoj na sjeme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje. ⁴ I procvjetaæe kao u travi, kao vrbe pokraj potoka. ⁵ Ovaj æe reæi: ja sam Gospodnji, a onaj æe se zvati po imenu Jakovljevu, a drugi æe se pisati svojom rukom Gospodnji, i prezivaæe se imenom Izrailjevijem. ⁶ Ovako govori Gospod car Izrailjev i izbavitelj njegov, Gospod nad vojskama: ja sam prvi i ja sam pošljednji, i osim mene nema Boga. ⁷ I ko kao ja oglašuje i objavljuje ovo, ili mi uređuje otkako naselih stari narod? Neka im javi što æe biti i što æe doæi. ⁸ Ne bojte se i ne plašite se; nijesam li ti davno kazao i objavio? vi ste mi svjedoci; ima li Bog osim mene? Da, nema stijene, ne znam ni jedne. ⁹ Koji grade rezane likove, svi su ništa, i mile stvari njihove ne pomažu ništa, i one su im svjedoci da ne vide i ne razumiju,

da bi se posramili. ¹⁰ Ko gradi boga i lije lik, nije ni na kaku korist. ¹¹ Gle, svi æe se drugovi njegovi posramiti, i umjetnici više od drugih ljudi; neka se skupe svi i stanu, biæe ih strah i posramiæe se svi. ¹² Kovaè kliještima radi na živom ugljvlju, i kuje èekiæem, i radi snagom svoje ruke, gladauje, te iznemogne, i ne pije vode, te sustane. ¹³ Drvodjelja rasteže vrcu i bilježi crvenilom, teše i zaokružuje, i naeinja kao lik èovjeèji, kao lijepa èovjeka, da stoji u kuæi. ¹⁴ Sijeèe sebi kedre, i uzima èesvinu i hrast ili što je najèvršæe meðu drvljem šumskim; sadi jasen, i od dažda raste. ¹⁵ I biva èovjeku za oganj, i uzme ga, te se grije; upali ga, te peèe hljeb; i još gradi od njega boga i klanja mu se; gradi od njega lik rezan, i pada na koljena pred njim. ¹⁶ Polovinu loži na oganj, uz polovinu jede meso ispekavši peèenje, i biva sit, i grije se i govori: aha, ogrijah se, vidjeh oganj. ¹⁷ A od ostatka gradi boga, rezan lik svoj, pada pred njim na koljena i klanja se, i moli mu se i govori: izbavi me, jer si ti bog moj. ¹⁸ Ne znaju, niti razumiju, jer su im oèi zaslijepljene da ne vide, i srca, da ne razumiju. ¹⁹ Niti uzimaju na um, nema znanja ni razuma da bi koji rekao: polovinu ovoga spalih na oganj, i na uglju od njega ispekoh hljeb, ispekoh meso i jedoh; i od ostatka eda li æu naèiniti gad, i panju drvenom hoæu li se klanjati? ²⁰ Taki se hrani pepelom, prevareno srce zavodi ga da ne može izbaviti duše svoje, niti reæi: nije li laž što mi je u desnici? ²¹ Pamti to, Jakove i Izrailju,

jer si moj sluga; ja sam te sazdao, sluga si moj, Izrailju, neæu te zaboraviti. ²² Rasuæu kao oblak prijestupe tvoje, i grijehe tvoje kao maglu; vrati se k meni, jer sam te izbavio. ²³ Pjevajte, nebesa, jer Gospod uèini, podvikujte, nizine zemaljske, popijevajte, gore, ðume i sva drva u njima, jer izbavi Gospod Jakova i proslavi se u Izrailju. ²⁴ Ovako govori Gospod, izbavitelj tvoj, koji te je sazdao od utrobe materine: ja Gospod naèinih sve: razapeh nebo sam, rasprostrijeh zemlju sam sobom; ²⁵ Uništujem znake laþljivcima, i vraæe obezumljujem, vraæam natrag mudarce, i pretvaram mudrost njihovu u ludost; ²⁶ Potvrðujem rijeè sluge svojega, i navršujem savjet glasnika svojih; govorim Jerusalimu: naseliæeš se; i gradovima Judinijem: sazidaæete se; i pustoline njihove podignuæu; ²⁷ Govorim dubini: presahni i isušiæu rijeke tvoje; ²⁸ Govorim Kiru: pastir si moj; i izvršiæe svu volju moju, i kazaæe Jerusalimu: sazidaæeš se; i crkvi: osnovaæeš se.

45

¹ Ovako govori Gospod pomazaniku svojemu Kiru, kojega drþim za desnicu, da oborim pred njim narode i careve raspašem, da se otvaraju vrata pred njim i da ne budu vrata zatvorena: ² Ja æu iæi pred tobom, i putove neravne poravniæu, vrata mjedena razbiæu i prijevornice gvozdene slomiæu. ³ I daæu ti blago tajno i bogatstvo sakriveno, da poznaš da sam ja Gospod Bog Izrailjev, koji te zovem po imenu. ⁴ Radi sluge svojega Jakova i Izrailja izbranika svojega

prozvah te imenom tvojim i prezimenom, premda me ne znaš. ⁵ Ja sam Gospod, i nema drugoga, osim mene nema boga; opasah te, premda me ne znaš, ⁶ Da bi poznali od istoka sunèanoga i od zapada da nema drugoga osim mene; ja sam Gospod i nema drugoga, ⁷ Koji pravim svjetlost i stvaram mrak, gradim mir i stvaram zlo; ja Gospod èinim sve to. ⁸ Rosite, nebesa, ozgo, i oblaci neka kaplju pravdom, neka se otvori zemlja i neka rodi spasenjem i zajedno neka uzraste pravda; ja Gospod stvorih to. ⁹ Teško onom ko se svađa s tvorcem svojim; crijep s drugim crepovima neka se svađa; ali hoæe li kao reæi lonèaru svojemu: šta radiš? za tvoj posao nema ruku. ¹⁰ Teško onom ko govori ocu: što rađaš? i ženi: što se porađaš? ¹¹ Ovako veli Gospod svetac Izrailjev i tvorac njegov: pitajte me što æe biti; za sinove moje i za djelo ruku mojih naređujte mi. ¹² Ja sam naèinio zemlju i èovjeka na njoj stvorio, ja sam razapeo nebesa svojim rukama, i svoj vojsci njihovoj dao zapovijest. ¹³ Ja ga podigoh u pravdi, i sve putove njegove poravniæu; on æe sazidati moj grad i roblje moje otpustiæe, ne za novce ni za darove, veli Gospod nad vojskama. ¹⁴ Ovako veli Gospod: trud Misirski i trgovina Etiopska i Savaca ljudi visoka rasta doæi æe k tebi i biti tvoja; za tobom æe pristati, u okovima æe iæi, i tebi æe se klanjati, tebi æe se moliti govoreæi: doista, Bog je u tebi, i nema drugoga Boga. ¹⁵ Da, ti si Bog, koji se kriješ, Bog Izrailjev, spasitelj. ¹⁶ Oni æe se svi postidjeti i posramiti, otiaæi æe sa

sramotom svikoliki koji grade likove. ¹⁷ A Izrailja æe spasti Gospod spasenjem vjeènijem, neæete se postidjeti niti æete se osramotiti do vijeka. ¹⁸ Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je sazdao zemlju i naèinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je naèinio da se na njoj nastava: ja sam Gospod, i nema drugoga. ¹⁹ Nijesam govorio tajno ni na mraènu mjestu na zemlji, nijesam rekao sjemenu Jakovljevu: tražite me uzalud. Ja Gospod govorim pravdu, javljam što je pravo. ²⁰ Skupite se i dođite, pristupite svi koji ste se izbavili između naroda. Ništa ne znaju koji nose drvo od svojega lika i mole se bogu koji ne može pomoæi. ²¹ Oglasite, i dovedite, neka vijeæaju zajedno: ko je to od starine kazao? ko je javio još onda? Nijesam li ja, Gospod? Nema osim mene drugoga Boga, nema Boga pravednoga i spasitelja drugoga osim mene. ²² Pogledajte u mene, i spašæete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga. ²³ Sobom se zakleh; izide iz usta mojih rijeè pravedna, i neæe se poreæi, da æe mi se pokloniti svako koljeno, i zaklinjati se svaki jezik, ²⁴ I govoriæe: u Gospodu je pravda i sila; k njemu æe doæi; ali æe se posramiti svi koji se gnjeve na nj. ²⁵ U Gospodu æe se opravdati i proslaviti sve sjeme Izrailjevo.

46

¹ Pade Vil, izvali se Nevo; likovi njihovi metnuše se na životinju i na stoku; što nosite, teško je, i umoriæe. ² Izvališe se, padoše svi, ne mogoše izbaviti tovara, nego i sami otidoše u

ropstvo. ³ Slušajte me, dome Jakovljevi i svi koji ste ostali od doma Izrailjeva, koje nosim od utrobe, koje držim od rođenja. ⁴ I do starosti vaše ja æu biti isti, i ja æu vas nositi do sijeda vijeka; ja sam stvorio i ja æu nositi, ja æu vas nositi i izbaviæu. ⁵ S kim æete me izjednaèiti i isporediti? koga æete mi uzeti za priliku da bi bio kao ja? ⁶ Prosipaju zlato iz toboca i mjere srebro na mjerila, plaæaju zlataru da naèini od njega boga, pred kojim padaju i klanjaju se. ⁷ Meæu ga na rame i nose ga, i postavljaju ga na mjesto njegovo, te stoji i ne mièe se s mjesta svojega; ako ga ko zove, ne odziva se niti ga izbavlja iz nevolje njegove. ⁸ Pamтите to, i pokažite se da ste ljudi, uzmite na um, prestupnici! ⁹ Pamтите što je bilo od starine; jer sam ja Bog, i nema drugoga Boga, i niko nije kao ja, ¹⁰ Koji od poèetka javljam kraj i izdaleka što još nije bilo; koji kažem: namjera moja stoji i uèiniæu sve što mi je volja. ¹¹ Zovem s istoka pticu i iz daljne zemlje èovjeka koji æe izvršiti što sam naumio. Rekoh i dovešæu to, naumih i uèiniæu. ¹² Slušajte me, koji ste uporna srca, koji ste daleko od pravde. ¹³ Približih pravdu svoju, nije daleko, i spasenje moje neæe odocniti, jer æu u Sionu postaviti spasenje, u Izrailju slavu svoju.

47

¹ Siði i sjedi u prah, djevojko, kæeri Vavilonska; sjedi na zemlju, nema prijestola, kæeri Haldejska; jer se neæeš više zvati nježna i ljupka. ² Uzmi žrvnje, i melji brašno, otkrij

kosu svoju, izuj se, zagali golijeni, idi preko rijeka. ³ Otkriæe se golotinja tvoja, i vidjeæe se sramota tvoja; osvetiæu se, i niko mi neæe smetati. ⁴ Ime je izbavitelju našem Gospod nad vojskama, svetac Izrailjev. ⁵ Sjedi muèeæi, i uði u tamu, kæeri Haldejska; jer se neæeš više zvati gospoða carstvima. ⁶ Razgnjevih se na narod svoj, oskvrnih našljedstvo svoje i predadoh ga tebi u ruke; a ti im ne pokaza milosti; na starce si metala preteški jaram svoj; ⁷ I govorila si: dovijeka æu biti gospoða; ali nikad nijesi to uzimala na um, niti si pomišljala šta æu biti na pošljedak. ⁸ Sada dakle èuj ovo, koja živiš u slastima i bez brige sjediš i govoriš u srcu svom: ja sam, i nema druge osim mene, neæu biti udovica niti æu osirotjeti. ⁹ To æe ti oboje doæi ujedanput, u isti dan, da osirotiš i obudoviš, doæi æe ti potpuno, radi mnoštva èini tvojih i radi velike sile èaranja tvoga. ¹⁰ Jer si se pouzdala u zloæu svoju govoreæi: niko me ne vidi. Mudrost tvoja i znanje tvoje prevariše te, te si govorila u srcu svom: ja sam, i osim mene nema druge. ¹¹ Zato æe doæi na te zlo, a neæeš znati odakle izlazi, i popašæe te nevolja, da je neæeš moæi odbiti, i doæi æe na te ujedanput pogibao, za koju neæeš znati. ¹² Stani sada s vraèanjem svojim i s mnoštvom èini svojih, oko kojih si se trudila od mladosti svoje, ne bi li se pomogla, ne bi li se okrijepila. ¹³ Umorila si se od mnoštva namjera svojih; neka stanu sada zvjezdari, koji gledaju zvijezde, koji priorièu svakoga mjeseca, i neka te saèuvaju od onoga što æe doæi na te.

¹⁴ Gle, oni su kao pljeva, oganj æ ih spaliti, ni sami sebe neæe izbaviti iz plamena; neæe ostati uglja da se ko ogrije, ni ognja da bi se posjedjelo kod njega. ¹⁵ Taki æe biti oni s kojima si se trudila i s kojima si trgovala od mladosti svoje, razbjeæi æe se svaki na svoju stranu; neæe biti nikoga da te izbavi.

48

¹ Èujte ovo, dome Jakovljevi, koji se zovete imenom Izrailjevijem, i iz vode Judine izidoste, koji se kunete imenom Gospodnjim, i Boga Izrailjeva pominjete, ali ne po istini i po pravdi. ² Jer se imenuju po svetom gradu, oslanjaju se na Boga Izrailjeva, kojemu je ime Gospod nad vojskama. ³ Što je preðe bivalo, kazivah naprijed odavna, i što iz mojih usta izide i objavih, uèinih brzo i zbi se. ⁴ Znao sam da si uporan, i vrat da ti je gvozdena žila, i èelo da ti je od mjedi. ⁵ I zato ti odavna objavih, prije nego se zbi kazah ti, da ne bi rekao: idol moj uèini to, i lik moj rezani i lik moj live ni zapovjediše tako. ⁶ Èuo si; pogledaj sve to; a vi neæete li objavljivati? otele ti javljam novo i sakriveno, što nijesi znao; ⁷ Sada se stvori, i nedavno, i prije ovoga dana nijesi èuo, da ne reèeš: gle, znao sam. ⁸ Niti si èuo ni znao, i prije ti se uši ne otvoriše, jer znadijah da æeš èiniti nevjeru, i da se zoveš prestupnik od utrobe materine. ⁹ Imena svojega radi ustegnuæu gnjev svoj, i radi hvale svoje uzdržaæu se prema tebi, da te ne istrijebim. ¹⁰ Evo, pretopiæu te, ali ne kao srebro, prebraæu

te u peæi nevolje. ¹¹ Sebe radi, sebe radi uèiniæu, jer kako bi se hulilo na ime moje? i slave svoje neæu dati drugome. ¹² Èuj me, Jakove i Izrailju, kojega ja pozvah: ja sam prvi, ja sam i pošljednji. ¹³ I moja je ruka osnovala zemlju, i moja je desnica izmjerila nebesa peðu; kad ih zovnem, svi doðu. ¹⁴ Skupite se svi i èujte: ko je od njih objavio ovo? Gospod ga miluje, on æe izvršiti volju njegovu na Vavilonu, i mišica æe njegova biti nasuprot Haldejcima. ¹⁵ Ja, ja rekoh, i pozvah ga, dovešæu ga, i biæe sreæan na svom putu. ¹⁶ Pristupite k meni, èujte ovo: od poèetka nijesam govorio tajno; otkako to bi, bijah ondje; a sada Gospod Gospod posla me i duh njegov. ¹⁷ Ovako veli Gospod, izbavitelj tvoj, svetac Izrailjev: ja sam Gospod Bog tvoj koji te uèim da bi napredovao, vodim te putem kojim treba da ideš. ¹⁸ O, da si pazio na zapovjesti moje! mir bi tvoj bio kao rijeka, i pravda tvoja kao valovi morski; ¹⁹ I sjemena bi tvojega bilo kao pijeska, i poroda utrobe tvoje kao zrna njegovijeh; ime se njihovo ne bi zatrlo ni istrijebilo ispred mene. ²⁰ Izidite iz Vavilona, bježite od Haldejaca; glasno pjevajuæi objavljujte, kazujte, razglašujte do krajeva zemaljskih; recite: izbavi Gospod slugu svojega Jakova. ²¹ Neæe ožednjeti kad ih povede preko pustinje; vodu iz stijene toèiæe im, jer æe rascijepiti kamen i poteæi æe voda. ²² Nema mira bezbožnicima, veli Gospod.

49

¹ Poslušajte me, ostrva, i pazite, narodi daljni.

Gospod me pozva od utrobe; od utrobe matere moje pomenu ime moje. ² I uèinio je usta moja da su kao oštar maè, u sjenu ruke svoje sakri me; uèinio me je sjajnom strijelom, i u tulu svojem sakri me. ³ I reèe mi: ti si sluga moj, u Izrailju æu se tobom proslaviti. ⁴ A ja rekoh: uzalud se trudih, uzalud i naprazno potroših silu svoju; ali opet sud je moj u Gospoda i posao moj u Boga mojega. ⁵ A sada govori Gospod, koji me je sazdao od utrobe materine da sam mu sluga, da mu dovedem natrag Jakova; ako se Izrailj i ne sabere, opet æu se proslaviti pred Gospodom, i Bog æe moj biti sila moja. ⁶ I reèe mi: malo je da mi budeš sluga da se podigne pleme Jakovljevo i da se vrati ostatak Izrailjev, nego te uèinih vidjelom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih. ⁷ Ovako veli Gospod, izbavitelj Izrailjev, svetac njegov, onome kojega preziru, na koga se gadi narod, služi onijeh koji gospodare: carevi æe vidjeti i ustati, i knezovi æe se pokloniti radi Gospoda, koji je vjeran, radi sveca Izrailjeva, koji te je izabrao. ⁸ Ovako veli Gospod: u vrijeme milosno usliših te, i u dan spasenja pomogoh ti; i èuvaæu te i daæu te da budeš zavjet narodu da utvrdiš zemlju i naslijediš opustjelo našljedstvo; ⁹ Da kažeš sužnjima: izidite; onima koji su u mraku: pokažite se. Oni æe pokraj putova pasti, i paša æe im biti po svijem visokim mjestima. ¹⁰ Neæe biti gladni ni žedni, neæe ih biti vruæina ni sunce; jer kome ih je žao, on æe ih voditi, i pokraj izvora vodenijeh provodiæe ih. ¹¹ I sve

gore svoje obratiaeu u putove, i staze æe moje biti povišene. ¹² Gle, ovi æe iz daleka doæi, gle, i oni od sjevera i od zapada, i oni iz zemlje Sinske. ¹³ Pjevajte, nebesa, i veseli se, zemljo, podvikujte, gore, veselo; jer Gospod utješi svoj narod, i na nevoljнике svoje smilova se. ¹⁴ Ali Sion reèe: ostavi me Gospod, i zaboravi me Gospod. ¹⁵ Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na èedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neæu zaboraviti tebe. ¹⁶ Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnogom. ¹⁷ Pohitjeæe sinovi tvoji, a koji te raskopavaše i pustošiše, otiaei æe od tebe. ¹⁸ Podigni oei svoje unaokolo, i vidi: svi se oni skupljaju i idu k tebi. Tako bio ja živ, veli Gospod, svjema njima kao nakitom zaodjenuæeš se, i uresiaæeš se njima kao nevjesta. ¹⁹ Jer razvaline tvoje i pustoline i potrvena zemlja tvoja biæe tada tijesna za stanovnike kad se udalje oni koji te proždiraše. ²⁰ I djeca koju æeš imati, pošto si bila bez djece, reæi æe da èuješ: tijesno mi je ovo mjesto, pomakni se da se mogu nastaniti. ²¹ A ti æeš reæi u srcu svom: ko mi ih rodi, jer bijah sirota i inokosna, zarobljena i prognana? i ko ih othrani? eto, ja bijah ostala sama, a gdje oni bijahu? ²² Ovako veli Gospod Gospod: evo, podignuæu ruku svoju k narodima, i k plemenima æu podignuti zastavu svoju, i donijeæe sinove tvoje u naruèju, i kæeri tvoje na ramenima æe se nositi. ²³ I carevi æe biti hranitelji tvoji i carice njihove tvoje dojkinje, i klanjaæe ti se licem do zemlje, i prah s nogu tvojih lizaæe, i poznaæeš da sam ja Gospod, i

da se neæe osramotiti oni koji mene èekaju. ²⁴ Hoæe li se junaku uzeti plijen i hoæe li se oteti roblje pravednomu? ²⁵ Jer ovako govori Gospod: i roblje junaku uzeæe se i plijen jakomu oteæe se, jer æu se ja preti s onima koji se s tobom pru, i sinove tvoje ja æu izbaviti; ²⁶ I koji ti krivo èine, nahraniaæu ih njihovijem mesom i opiaæe se svojom krvlju kao novijem vinom; i poznaæe svako tijelo da sam ja Gospod spasitelj tvoj i izbavitelj tvoj, jaki Bog Jakovljevi.

50

¹ Ovako veli Gospod: gdje je raspusna knjiga matere vaæe kojom je pustih? ili koji je izmeðu rukodavalaca mojih kome vas prodadoh? Gle, za bezakonja svoja prodadoste se i za vaæe prijestupe bi puætena mati vaæa. ² Zaæto kad doðoh ne bi nikoga? kad zвах, niko se ne odazva? da nije kako god okraèala ruka moja, te ne moæe iskupiti? ili nema u mene snage da izbavim? Gle, prijetnjom svojom isušujem more; obraæeam rijeke u pustinju da se usmrde ribe njihove zato æto nestane vode, i mru od æeði. ³ Oblaèim nebesa u mrak, i kostrijet im dajem za pokrivaè. ⁴ Gospod Gospod daje mi jezik uèen da umijem progovoriti zgodnu rijeè umornom; budi svako jutro, budi mi uæi, da sluæam kao uèenici. ⁵ Gospod Gospod otvori mi uæi, i ja se ne protivih, ne otstupih natrag. ⁶ Leða svoja podmetah onima koji me bijahu i obraze svoje onima koji me èupahu; ne zaklonih lica svojega od ruga ni od zapljivanja. ⁷ Jer mi Gospod Gospod pomaæe, zato se ne osramotih,

zato stavih èelo svoje kao kremen, i znam da se neæu postidjeti. ⁸ Blizu je onaj koji me pravda; ko æe se preti sa mnom? stanimo zajedno; ko je suparnik moj? neka pristupi k meni. ⁹ Gle, Gospod Gospod pomagaæe mi: ko æe me osuditi? Gle, svi æe oni kao haljina ovetšati, moljac æe ih izjesti. ¹⁰ Ko se meðu vama boji Gospoda i sluša glas sluge njegova? Ko hodi po mraku i nema vidjela, neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svojega. ¹¹ Gle, svi koji ložite oganj i opasujete se iskrama, idite u svjetlosti ognja svojega i u iskrama koje raspaliste. To vam je iz moje ruke, u mukama æete ležati.

51

¹ Poslušajte me koji idete za pravdom, koji tražite Gospoda; pogledajte stijenu iz koje ste isjeèeni, i duboku jamu iz koje ste iskopani; ² Pogledajte Avrama, oca svojega, i Saru, koja vas je rodila, kako ga inokosna pozvah i blagoslovih ga i umnožih ga. ³ Jer æe Gospod utješiti Sion, utješiae sve razvaline njegove, i pustinju njegovu uèiniæe da bude kao Edem i pustoš njegova kao vrt Gospodnji, radost æe se i veselje nalaziti u njemu, zahvaljivanje i pjevanje. ⁴ Poslušaj me, narode moj, i èuj me, rode moj; jer æe zakon od mene izaæi i sud svoj postaviae da bude vidjelo narodima. ⁵ Blizu je pravda moja, izaæi æe spasenje moje, i mišice æe moje suditi narodima; mene æe ostrva èekati i u moju æe se mišicu uzdati. ⁶ Podignite k nebu oèi svoje i pogledajte dolje na zemlju; jer

æ nebesa išèeznuti kao dim i zemlja æ kao haljina ovetšati, i koji na njoj žive pomrijeæe također; a spasenje æ moje ostati dovijeka, i pravde moje neæe nestati. ⁷ Poslušajte me koji znate pravdu, narode, kojemu je u srcu zakon moj. Ne bojte se ruženja ljudskoga i od huljenja njihova ne plašite se. ⁸ Jer æ ih moljac izjesti kao haljinu, i kao vunu izješæe ih crv; a pravda moja ostaje dovijeka i spasenje moje od koljena na koljeno. ⁹ Probudi se, probudi se, obuci se u silu, mišico Gospodnja; probudi se kao u staro vrijeme, za naraštaja prošlijeh; nijesi li ti isjekla Ravu i ranila zmaja? ¹⁰ Nijesi li ti isušila more, vodu bezdana velikoga, od dubine morske naèinila put da proðu izbavljani? ¹¹ Tako oni koje iskupi Gospod neka se vrate i dođu u Sion pjevajuæi, i veselje vjeèno neka bude nad glavom njihovom; radost i veselje neka zadobiju, a žalost i uzdisanje neka bježi. ¹² Ja, ja sam utješitelj vaš; ko si ti da se bojiš èovjeka smrtnoga i sina èovjeèijega, koji je kao trava? ¹³ I zaboravio si Boga tvorca svojega, koji je razapeo nebesa i osnovao zemlju? i jednako se bojiš svaki dan gnjeva onoga koji te pritješnjuje kad se sprema da zatire? a gdje je gnjev onoga koji pritješnjuje? ¹⁴ Brzo æe se oprostiti sužanj, neæe umrijeti u jami, niti æe biti bez hljeba. ¹⁵ Jer sam ja Gospod Bog tvoj, koji raskidam more, da valovi njegovi buèe; Gospod nad vojskama ime mi je. ¹⁶ Ja ti metnuh u usta rijeèi svoje i sjenom ruke svoje zaklonih te, da utvrdim nebesa i osnujem zemlju, i reèem Sionu:

ti si moj narod. ¹⁷ Probudi se, probudi se, ustani, Jerusalime! koji si pio iz ruke Gospodnje èašu gnjeva njegova, pio si, i talog iz strašne èaše ispio si. ¹⁸ Od svijeh sinova koje je rodio nijedan ga nije vodio, i od svijeh sinova koje je othranio nijedan ga nije prihvatio za ruku. ¹⁹ Ovo te dvoje zadesi; ko te požali? Pustoš i rasap, i glad i maè; ko æe te utješiti? ²⁰ Sinovi tvoji obamrli leže po krajevima svijeh ulica kao bivo u mreži puni gnjeva Gospodnjega, i karanja Boga tvojega. ²¹ Zato èuj ovo, nevoljni, i pijani, ne od vina. ²² Ovako veli Gospod tvoj, Gospod i Bog tvoj, koji brani svoj narod: evo uzimam iz tvoje ruke èašu strašnu, talog u èaši gnjeva svojega; neæeš više piti. ²³ Nego æu je dati u ruke onima koji te muèe, koji govoriše duši tvojoj: sagni se da prijeðemo, i ti si im podmetao leða svoja da budu kao zemlja i kao ulica onima koji prelaze.

52

¹ Probudi se, probudi se, obuci se u silu svoju, Sione; obuci krasne haljine svoje, Jerusalime grade sveti; jer neæe više uæi u tebe neobrezani i neèisti. ² Otresi prah sa sebe, ustani, sjedi, Jerusalime; skini okove s vrata svojega, zarobljena kæeri Sionska. ³ Jer ovako veli Gospod: zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novaca. ⁴ Jer ovako veli Gospod Gospod: u Misir siðe moj narod prije da ondje žive kao došljaci; ali Asirci im èiniše silu ni za što. ⁵ A sada što æu tu? veli Gospod; jer je narod moj zaboravljen ni za što; koji vladaju njim, cvijeje ga, veli Gospod, i jednako svaki dan huli se na ime moje. ⁶ Zato

æ poznati narod moj ime moje, zato æ poznati u onaj dan da sam ja koji govorim: evo me. ⁷ Kako su krasne na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje. ⁸ Stražari æ tvoji podignuti glas, podignuæe glas, i svi æ zapjevati, jer æ oèima vidjeti gdje Gospod vodi natrag Sion. ⁹ Klikujte i pjevajte, razvaline Jerusalimske, jer Gospod utješi narod svoj, izbavi Jerusolim. ¹⁰ Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svijem narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega. ¹¹ Ostupite, otstupite, izidite odatle, ne dotièite se nièega neèista; izidite ispred njega, oèistite se vi koji nosite sude Gospodnje. ¹² Jer neæete izaæi u hitnji, niti æete iæi bježeæi; jer æ Gospod iæi pred vama, i zadnja vojska biæe vam Bog Izrailjev. ¹³ Gle, sluga æ moj biti sreæan, podignuæe se i uzvisiæe se i proslaviæe se. ¹⁴ Kako se mnogi zaèudiše tebi, što bijaše nagrđen u licu mimo svakoga èovjeka, i u stasu mimo sinove èovjeèije, ¹⁵ Tako æ opet udiviti mnoge narode, carevi æ pred njim zatisnuti usta svoja, jer æ vidjeti što im nije kazivano i razumjæe što nijesu slušali.

53

¹ Ko vjerova propovijedanju našem, i mišica Gospodnja kome se otkri? ² Jer iznièe pred njim kao šibljika, i kao korijen iz suhe zemlje; ne bi oblièja ni ljepote u njega; i vidjesmo ga, i ne bješe ništa na oèima, èega radi bismo ga poželjeli. ³ Prezren bješe i odbaèen između ljudi,

bolnik i vièan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da ga ni za što ne uzimasmò. ⁴ A on bolesti naše nosi i nemoæi naše uze na se, a mi mišljasmò da je ranjen, da ga Bog bije i muèi. ⁵ Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismò. ⁶ Svi mi kao ovce zaðosmò, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na nj bezakonje svijeh nas. ⁷ Muèen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje voðen bi i kao ovca nijema pred onijem koji je striže ne otvori usta svojih. ⁸ Od tjeskobe i od suda uze se, a rod njegov ko æe iskazati? jer se istrže iz zemlje živijeh i za prijestupe naroda mojega bi ranjen. ⁹ Odrediše mu grob sa zloèincima, ali na smrti bi s bogatijem, jer ne uèini nepravde, niti se naðe prijevara u ustima njegovijem. ¹⁰ Ali Gospodu bi volja da ga bije, i dade ga na muke; kad položi dušu svoju u prinos za grijeh, vidjeæe natražje, produljiæe dane, i što je Gospodu ugodno napredovaæe njegovom rukom. ¹¹ Vidjeæe trud duše svoje i nasitiæe se; pravedni sluga moj opravdaæe mnoge svojim poznanjem, i sam æe nositi bezakonja njihova. ¹² Zato æu mu dati dio za mnoge, i sa silnima æe dijeliti plijen, jer je dao dušu svoju na smrt, i bi metnut meðu zloèince, i sam nosi grijehe mnogih, i za zloèince se moli.

54

¹ Veseli se, nerotkinjo koja ne raðað, zapjevaj i poklikni ti, koja ne trpiš muka od poroðaja, jer

pusta ima više djece negoli ona koja ima muža, veli Gospod. ² Raširi mjesto šatora svojega, i zavjesi stana tvojega neka se razastru, ne brani, produlji uža svoja, kolje svoje utvrdi. ³ Jer æeš se nadesno i nalijevo rasprostraniti, i sjeme æe tvoje naslijediti narode, i puste æe gradove naseliti. ⁴ Ne boj se, jer se neæeš osramotiti, i nemoj se stidjeti, jer neæeš biti prijekorna, nego æeš zaboraviti sramotu mladosti svoje, i prijekora udovišta svojega neæeš se više sjeæati. ⁵ Jer ti je muž tvorac tvoj, ime mu je Gospod nad vojskama, i izbavitelj ti je svetac Izrailjev, Bog svoj zemlji zvaæe se. ⁶ Jer kao ženu ostavljenu i u duhu ožalošæenu dozva te Gospod, i kao mladu ženu puštenu, govori Gospod. ⁷ Za malo ostavih te, ali s velikom milošæu pribraæu te. ⁸ U malom gnjevju sakrih za èas lice svoje od tebe, ali æu te vjeènom milošæu pomilovati, veli izbavitelj tvoj Gospod. ⁹ Jer mi je to kao potop Nojev: jer kao što se zakleh da potop Nojev neæe više doæi na zemlju, tako se zakleh da se neæu razgnjeviti na te niti æu te karati. ¹⁰ Ako æe se i gore pomaknuti i humovi se pokolebati, opet milost moja neæe se odmaknuti od tebe, i zavjet mira mojega neæe se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv. ¹¹ Nevoljnice, koju vjetar razmeæe, koja si bez utjehe, evo ja æu namjestiti kamenje tvoje na mramoru porfirnom, i osnovaæu te na safirima. ¹² I naèiniæu ti prozore od kristala, i vrata od kamena rubina, i sve meðe tvoje od dragoga kamenja. ¹³ A sinovi æe tvoji svi biti nauèeni od Gospoda, i obilan mir imaæe sinovi tvoji.

14 Pravdom æeš se utvrditi, daleko æeš biti od nasilja, te se neæeš bojati, i od strahote, jer ti se neæe približiti. 15 Gle, biæe ih koji æe se sabirati na te, ali neæe biti od mene; koji se god saberu na te, pašæe. 16 Gle, ja sam stvorio kovaæa koji raspaljuje ugljevlje i vadi oruđe za svoj posao, ja sam stvorio i krvnika da ubija. 17 Nikako oružje naèinjeno protiv tebe neæe biti sreæno, i svaki jezik koji se podigne na te na sudu sapreæeš. To je našljedstvo sluga Gospodnjih i pravda njihova od mene, veli Gospod.

55

1 Oj žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novaca i bez plate vina i mlijeka. 2 Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti? Slušajte me, pa æete jesti što je dobro, i duša æe se vaša nasladiti pretiline. 3 Prignite uho svoje i hodite k meni; poslušajte, i živa æe biti duša vaša, i uèiniæu s vama zavjet vjeèan, milosti Davidove istinite. 4 Evo, dadoh ga za svjedoka narodima, za vođa i zapovjednika narodima. 5 Evo, zvaæeš narod kojega nijesi znao, i narodi koji te nijesu znali steæi æe se k tebi, radi Gospoda Boga tvojea i sveca Izrailjeva, jer te proslavi. 6 Tražite Gospoda, dok se može naæi; prizivajte ga, dokle je blizu. 7 Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaæu se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo. 8 Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi, veli Gospod;

⁹ Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli. ¹⁰ Jer kako pada dažd ili snijeg s neba i ne vraæa se onamo, nego natapa zemlju i uèini da raða i da se zeleni, da daje sjemena da se sije i hljeba da se jede, ¹¹ Tako æe biti rijeè moja kad izide iz mojih usta: neæe se vratiti k meni prazna, nego æe uèiniti što mi je drago, i sreæno æe svršiti na što je pošljem. ¹² Jer æete s veseljem izaæi, i u miru æete biti voðeni; gore i bregovi pjevaæe pred vama od radosti, i sva æe drveta poljska pljeskati rukama. ¹³ Mjesto trnja niknuæe jela, mjesto koprive niknuæe mirta; i to æe biti Gospodu u slavu, za vjeèan znak, kojega neæe nestati.

56

¹ Ovako veli Gospod: pazite na sud, i tvorite pravdu, jer æe skoro doæi spasenje moje, i pravda æe se moja objaviti. ² Blago èovjeku koji tako èini, i sinu èovjeèijemu koji se drži toga èuvajuæi subotu da je ne oskvrni, èuvajuæi ruku svoju da ne uèini zla. ³ I neka ne govori tuðin koji pristane uz Gospoda: Gospod me je odluèio od svoga naroda; i neka ne govori uškopljenik: gle, ja sam suho drvo. ⁴ Jer ovako veli Gospod za uškopljenike: koji drže subote moje i izbiraju što je meni ugodno, i drže zavjet moj, ⁵ Njima æu dati u domu svom i meðu zidovima svojim mjesto i ime bolje nego sinova i kæeri, ime vjeèno daæu svakome od njih, koje se neæe zatrti. ⁶ A tuðine koji pristanu uz Gospoda da mu služe i da ljube ime Gospodnje,

da mu budu sluge, koji god drže subotu da je ne oskvrne i drže zavjet moj, ⁷ Njih æu dovesti na svetu goru svoju i razveseliæu ih u domu svojem molitvenom; žrtve njihove paljenice i druge žrtve biæe ugodne na oltaru mom, jer æe se dom moj zvati dom molitve svijem narodima. ⁸ Gospod Gospod govori, koji sabira prognanike Izrailjeve: još æu mu sabrati osim onijeh koji su sabrani. ⁹ Sve zvijeri poljske, hodite da jedete, sve zvijeri šumske. ¹⁰ Svi su mu stražari slijepi, ništa ne znaju, svi su psi nijemi, ne mogu lajati, sanljivi su, leže, mio im je drijemež. ¹¹ I psi su proždrljivi, koji ne znaju za sitost; i pastiri su koji ne znaju za razum, svaki se okreæe svojim putem, svaki za svojom korišæu sa svoga kraja. ¹² Hodite, uzeæu vina i napiæemo se silovita piæa, i sjutra æe biti kao danas, i još mnogo više.

57

¹ Pravednik mre, i niko ne mari; i pobožni se ljudi uzimaju, a niko se ne sjeæa da se pred zlo uzima pravednik; ² Dolazi u mir i poèiva na postelji svojoj ko god hodi pravijem putem. ³ A vi sinovi vraèarini, rode kurvarski, koji se kurvate, pristupite ovamo. ⁴ Kim se rugate? na koga razvaljujete usta i plazite jezik? nijeste li sinovi prestupnièki, sjeme lažno? ⁵ Koji se upaljujete za lugovima, pod svakim zelenijem drvetom, koljete sinove svoje u potocima, pod vrletima kamenijem. ⁶ Dio ti je meðu glatkim kamenjem potoènim; to je, to je tvoj dio; njemu lijevaš naljev svoj, prinosiš dar; tijekom li æu se umiriti? ⁷ Na gori visokoj i uzvišenoj meæeš postelju svoju; i

onamo izlaziš da prineseš žrtvu. ⁸ I iza vrata i iza dovratka meæeš spomen svoj; otstupivši od mene otkrivaš se, i izašavši gore širiš odar svoj, ugovaraš s njima, mila ti je postelja njihova, gdje ugledaš mjesto. ⁹ Ideš k caru s uljem, s mnogim mirisima svojim; šalješ poslanike svoje daleko i ponizuješ se do groba. ¹⁰ Od daljnoga puta svoga umorna ne kažeš: zaludu. Nalaziš život ruci svojoj, zato ne sustaješ. ¹¹ I od koga si se uplašila i koga si se pobojala, te si slagala i nijesi se mene opominjala niti si marila? što ja muèah odavna, zato li me se ne bojiš? ¹² Ja æu objaviti tvoju pravdu i tvoja djela; ali ti neæe pomoæi. ¹³ Kad staneš vikati, neka te izbave oni koje si sabrala; ali æe ih sve vjetar odnijeti, i uzeæe ih taština. Ali ko se u me uzda, naslijediæe zemlju i dobiæe svetu goru moju. ¹⁴ I reæi æe se: poravnite, poravnite, pripravite put, uklonite smetnje s puta naroda mojega. ¹⁵ Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vjeènosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onijem ko je skrušena srca i smjerna duha oživljujuæi duh smjernijeh i oživljujuæi srce skrušenijeh. ¹⁶ Jer se neæu jednako preti niti æu se dovijeka gnjeviti, jer bi išèeznuo preda mnom duh i duše koje sam stvorio. ¹⁷ Za bezakonje lakomosti njegove razgnjevih se, i udarih ga, sakrih se i razgnjevih se, jer odmetnuvši se otide putem srca svojega. ¹⁸ Vidim putove njegove, ali æu ga iscijeliti, vodiæu ga i daæu opet utjehu njemu i njegovijem koji tuže. ¹⁹ Ja stvaram plod usnama: mir, mir onomu ko je daleko i ko je blizu, veli Gospod, i iscijeliæu ga. ²⁰ A bezbožnici su kao

more uskolebano, koje se ne može umiriti i voda njegova izmeæe neèistotu i blato. ²¹ Nema mira bezbožnicima, veli Bog moj.

58

¹ Vièi iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijehe njihove, ² Premda me svaki dan traže i radi su znati putove moje, kao narod koji tvori pravdu i ne ostavlja suda Boga svojega; ištu od mene sudove pravedne, žele približiti se k Bogu. ³ Zašto postismo, vele, a ti ne pogleda, muèismo duše svoje, a ti ne htje znati? Gle, kad postite, èinite svoju volju i izgonite sve što vam je ko dužan. ⁴ Eto postite da se prete i svađate i da bijete pesnicom bezbožno. Nemojte postiti tako kao danas, da bi se èuo gore glas vaš. ⁵ Taki li je post koji izabrah da èovjek muèi dušu svoju jedan dan? da savija glavu svoju kao sita i da stere poda se kostrijet i pepeo? To li æeš zvati post i dan ugodan Gospodu? ⁶ A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješiš remenje od bremena, da otpustiš potlaèene, i da izlomite svaki jaram? ⁷ Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuæu? kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svoga tijela? ⁸ Tada æe sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje æe tvoje brzo procvasti, i pred tobom æe iæi pravda tvoja, slava Gospodnja biæe ti zadnja straža. ⁹ Tada æeš prizivati, i Gospod æe te èuti: vikaæeš, i reæi æe: evo me. Ako izbaciš između sebe jaram i prestaneš pružati prst i

govoriti zlo; ¹⁰ I ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada æe zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama æe tvoja biti kao podne. ¹¹ Jer æe te Gospod voditi vazda, i sitiæe dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiæe, i biæeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presiše. ¹² I tvoji æe sazidati stare pustoline, i podignuæeš temelje koji æe stajati od koljena do koljena, i prozvaæeš se: koji sazida razvaline i opravi putove za naselje. ¹³ Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne èiniš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio ne iduæi svojim putovima i ne èineæi što je tebi drago, ni govoreæi rijeèi, ¹⁴ Tada æeš se veseliti u Gospodu, i izvešæu te na visine zemaljske, i daæu ti da jedeš našljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše.

59

¹ Gle, nije okraèala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho njegovo da ne može èuti. ² Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i grijesi vaši zakloniše lice njegovo od vas, da ne èuje. ³ Jer su ruke vaše oskvrnjene krvlju i prsti vaši bezakonjem; usne vaše govore laž i jezik vaš izrièe opaèinu. ⁴ Nema nikoga da vièe za pravdu, niti ima koga da se pre za istinu; uzdaju se u ništavilo, i govore laž; zaèinju nevolju, i raðaju muku. ⁵ Nose jaja aspidina i tkaju pauèinu; ko pojede jaje njihovo umre, i ako koje razbije, izljeze guja. ⁶ Platno njihovo nije za haljine, niti æe se oni odjesti svojim

poslom; posao je njihov bezakonje i u rukama je njihovijem nasilje. ⁷ Noge im trèe na zlo i brze su na proljevanje krvi prave; misli su njihove bezakonje; na putovima je njihovijem pustoš i rasap. ⁸ Puta mirnoga ne znaju, i na putovima njihovijem nema pravde; naèinili su sebi krive staze; ko god ide po njima, ne zna za mir. ⁹ Zato je sud daleko od nas, i pravda ne dolazi do nas; èekamo vidjelo, a ono, eto mrak; svjetlost, a ono hodimo po tami. ¹⁰ Pipamo kao slijepci zid, kao oni koji nemaju oèiju pipamo; spotièemo se u podne kao u sumraèe; u obilju smo kao mrtvi. ¹¹ Rièemo svikoliki kao medvjedi, i jednako uèemo kao golubice; èekamo sud, a njega nema, spasenje, a ono je daleko od nas. ¹² Jer se prijestupi naši umnožiše pred tobom i grijesi naši svjedoèe na nas; jer su prijestupi naši kod nas i bezakonja svoja znamo, ¹³ Da nevjeru uèinismo i slagasmo Gospodu, i otstupismo od Boga svojega, govorismo o nasilju i odmetu, da sastavljasmo i iznosismo iz srca rijeèi lažne. ¹⁴ Zato sud otstupi natrag, i pravda stoji daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne može da proèe. ¹⁵ I istine je nestalo, i ko se uklanja oda zla, postaje plijen. To vidje Gospod, i ne bi mu milo što nema suda. ¹⁶ I vidje gdje nema èovjeka, i zaèudi se što nema posrednika; zato uèini mu spasenje mišica njegova, i pravda njegova poduprije ga. ¹⁷ Jer se obuèe u pravdu kao u oklop, i šljem spasenja metnu na glavu; odjede se osvetom kao odijelom, i ogrte se revnošæu kao plaštem. ¹⁸ Po djelima, po djelima da vrati

gnjev protivnicima svojim, platu neprijateljima svojim, ostrvima da plati. ¹⁹ I bojaæe se imena Gospodnjega sa zapada, i slave njegove s istoka sunèanoga; jer æe neprijatelj navaliti kao rijeka, a duh æe Gospodnji podignuti zastavu suprot njemu. ²⁰ I doæi æe izbavitelj u Sion i k onima od Jakova koji se obraæaju od grijeha, veli Gospod. ²¹ A ovo æe biti zavjet moj s njima, veli Gospod: duh moj, koji je u tebi, i rijeèi moje, koje metnuh u usta tvoja, neæe otiæi od usta tvojih ni od usta sjemena tvojega, ni od usta sjemena sjemena tvojega, veli Gospod, otsele i dovijeka.

60

¹ Ustani, svijetli se, jer doæe svjetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. ² Jer, gle, mrak æe pokriti zemlju i tama narode; a tebe æe obasjati Gospod i slava njegova pokazaæe se nad tobom. ³ I narodi æe doæi k vidjelu tvojemu i ka svjetlosti koja æe te obasjati. ⁴ Podigni oèi svoje unaokolo, i vidi: svi se skupljaju i idu k tebi, sinovi æe tvoji iz daleka doæi i kæeri tvoje nosiæe se u naruèju. ⁵ Tada æeš vidjeti, i obradovaæeš se, i srce æe ti se udiviti i raširiti, jer æe se k tebi okrenuti mnoštvo morsko i sila naroda doæi æe k tebi. ⁶ Mnoštvo kamila prekriliæe te, dromedari iz Madijama i Efe; svi iz Save doæi æe, zlato i kad donijeæe, i slavu Gospodnju javljaæe. ⁷ Sva stada Kidarska skupiæe se k tebi, ovnovi Navajotski biæe ti na potrebu; prineseni na oltaru mom biæe ugodni, i dom slave svoje proslaviæu. ⁸ Ko su ono što lete kao oblaci i kao golubovi na prozore svoje?

⁹ Ostrva æe me èekati i prve lađe Tarsiske, da dovezu sinove tvoje iz daleka, i s njima srebro njihovo i zlato njihovo, imenu Gospoda Boga tvojega i sveca Izrailjeva, jer te proslavi. ¹⁰ I tuđini æe sazidati zidove tvoje, i carevi njihovi služiaæe ti; jer u gnjevu svom udarih te, a po milosti svojoj pomilovaæu te. ¹¹ I tvoja æe vrata biti svagda otvorena, neæe se zatvoriti ni danju ni noæu, da ti se dovede sila naroda, i carevi njihovi da se dovedu. ¹² Jer narod i carstvo, koje ti ne bi služilo, poginuæe, taki æe se narodi sasvijem zatrti. ¹³ Slava Livanska tebi æe doæi, jela, brijest i šimšir, da ukrase mjesto svetinje moje da bih proslavio mjesto nogu svojih. ¹⁴ I sinovi onijeh koji su te muèili doæi æe k tebi klanjajuæi se, i svi koji te preziraše padaæe k stopalima nogu tvojih, i zvaæe te gradom Gospodnjim, Sionom sveca Izrailjeva. ¹⁵ Što si bio ostavljen i mrzak tako da niko nije prolazio kroza te, mjesto toga æu ti uèiniti vjeènu slavu, i veselje od koljena do koljena. ¹⁶ Jer æeš mlijeko naroda sati, i sise carske dojiæeš, i poznaæeš da sam ja Gospod spasitelj tvoj i izbavitelj tvoj, silni Jakovljevi. ¹⁷ Mjesto mjedi donijeæu zlata, i mjesto gvožđa donijeæu srebra, i mjedi mjesto drva, i gvožđa mjesto kamenja, i postaviaæu ti za upravitelje mir i za nastojnike pravdu. ¹⁸ Neæe se više èuti nasilje u tvojoj zemlji ni pustošenje i potiranje na međama tvojim; nego æeš zvati zidove svoje spasenjem i vrata svoja hvalom. ¹⁹ Neæe ti više biti sunce vidjelo danju, niti æe ti sjajni mjesec svijetliti; nego æe ti Gospod biti

vidjelo vjeèno i Bog tvoj biæe ti slava. ²⁰ Neæe više zalaziti sunce tvoje, niti æe mjesec tvoj pomrèati; jer æe ti Gospod biti vidjelo vjeèno, i dani žalosti tvoje svršiaæe se. ²¹ I tvoj æe narod biti sav pravedan, naslijediaæe zemlju navijek; mladica koju sam posadio, djelo ruku mojih biæe na moju slavu. ²² Od maloga æe postati tisuæa i od nejakoga silan narod; ja Gospod brzo æu uèiniti to kad bude vrijeme.

61

¹ Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da æe im se otvoriti tamnica. ² Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našega, da utješim sve žalosne, ³ Da uèinim žalosnima u Sionu i dam im nakit mjesto pepela, ulje radosti mjesto žalosti, odijelo za pohvalu mjesto duha tužnoga, da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu. ⁴ I oni æe sazidati davnašnje pustoline, podignuæe stare razvaline i ponoviaæe gradove puste, što leže razvaljeni od mnogo naraštaja. ⁵ I tuđini æe stajati i pasti stada vaša, i inostranci æe biti vaši oraèi i vinogradari. ⁶ A vi æete se zvati sveštenici Gospodnji, sluge Boga našega govoriaæe vam se, blago naroda ješæete i slavom njihovom hvaliaæete se. ⁷ Za dvostruku sramotu vašu, i što se pjevaše: rug je dio njihov, zato æe u zemlji njihovoj naslijediti dvojinom i imaæe vjeènu radost. ⁸ Jer ja Gospod ljubim pravdu i mrzim na grabež sa žrtvom paljenicom,

i daæu im platu uistinu, i vjeèan zavjet uèiniæu s njima. ⁹ I sjeme æe se njihovo znati u narodima i natraŹje njihovo meðu plemenima; ko ih god vidi poznaæe ih da su sjeme koje je blagoslovio Gospod. ¹⁰ Veoma æu se radovati u Gospodu, i duša æe se moja veseliti u Bogu mojem, jer me obuèe u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me kao kad Źenik namjesti nakit i kao kad se nevjesta uresi uresom svojim. ¹¹ Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu nièe što se posije, tako æe Gospod Bog uèiniti da nikne pravda i pohvala pred svijem narodima.

62

¹ Siona radi neæu umuknuti, i Jerusalima radi neæu se umiriti, dokle ne izaðe kao svjetlost pravda njegova i spasenje se njegovo razgori kao svijeæa. ² Tada æe vidjeti narodi pravdu tvoju i svi carevi slavu tvoju, i prozvaæeš se novijem imenom, koje æe usta Gospodnja izreæi. ³ I biæeš krasan vijenac u ruci Gospodnjoj i carska kruna u ruci Boga svojega. ⁴ Neæeš se više zvati ostavljena, niti æe se zemlja tvoja zvati pustoš, nego æeš se zvati milina moja i zemlja tvoja udata, jer æeš biti mio Gospodu i zemlja æe tvoja biti udata. ⁵ Jer kao što se momak Źeni djevojkom, tako æe se sinovi tvoji oŹeniti tobom; i kako se raduje Źenik nevjesti, tako æe se tebi radovati Bog tvoj. ⁶ Na zidovima tvojim, Jeruslime, postavih straŹare, koji neæe umuknuti nigda, ni danju ni noæu. Koji pom-injete Gospoda, nemojte muèati. ⁷ I ne dajte da se umukne o njemu dokle ne utvrdi i uèini

Jerusalim slavom na zemlji. ⁸ Zakle se Gospod desnicom svojom i krjepkom mišicom svojom: neæu više dati žita tvojega neprijateljima tvojim da jedu, niti æe tuđini piti vina tvojega, oko kojega si se trudio; ⁹ Nego koji ga žanju, oni æe ga jesti i hvaliti Gospoda, i koji ga beru oni æe ga piti u trijemovima svetinje moje. ¹⁰ Prođite, prođite kroz vrata, pripravite put narodu; poravnite, poravnite put, uklonite kamenje, podignite zastavu narodima. ¹¹ Evo, Gospod oglasi do krajeva zemaljskih; recite kæeri Sionskoj: evo, spasitelj tvoj ide; evo, plata je njegova kod njega i djelo njegovo pred njim. ¹² I oni æe se prozvati narod sveti, iskupljenici Gospodnji; a ti æeš se prozvati: traženi, grad neostavljeni.

63

¹ Ko je ono što ide iz Edoma, iz Vosora, u crvenijem haljinama? krasno odjeven, koraèajuæi u velièini sile svoje? Ja sam, koji govorim pravdu i vrijedan sam spasti. ² Zašto ti je crveno odijelo i haljine ti kao u onoga koji gazi u kaci? ³ Gazih sam u kaci, i niko između naroda ne bješe sa mnom; ali ih izgazih u gnjevu svom i potlaèih u ljutini svojoj; i krv njihova poprska mi haljine i iskaljah sve odijelo svoje. ⁴ Jer je dan od osвете u srcu mom, i dođe godina da se moji iskupe. ⁵ Pogledah, a nikoga ne bješe da pomože, i zaèudih se što nikoga ne bješe da podupre; ali me desnica moja izbavi i jarost moja poduprije me. ⁶ I izgazih narode u gnjevu svom, i opojih ih jarošæu svojom, i prolih na zemlju krv njihovu. ⁷ Pominjaæu dobrotu Gospodnju, hvalu

Gospodnju za sve što nam je uèinio Gospod, i mnoštvo dobra što je uèinio domu Izrailjevu po milosti svojoj i po velikoj dobroti svojoj. ⁸ Jer reèe: doista su moj narod, sinovi, koji neæe iznevjeriti. I bi im spasitelj. ⁹ U svakoj tuzi njihovoj on bješe tužan, i anđeo, koji je pred njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi on ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vrijeme. ¹⁰ Ali se odmetaše i žalostiše sveti duh njegov; zato im posta neprijatelj, i ratova na njih. ¹¹ Ali se opomenu starijih vremena, Mojsija, naroda svojega: gdje je onaj koji ih izvede iz mora s pastirem stada svojega? gdje je onaj što metnu usred njih sveti duh svoj? ¹² Koji ih vodi slavnom mišicom svojom za desnicu Mojsijevu? koji razdvoji vodu pred njima, da steèe sebi vjeèno ime? ¹³ Koji ih vodi preko bezdana kao konja preko pustinje, da se ne spotakoše? ¹⁴ Duh Gospodnji vodi ih tiho, kao kad stoka slazi u dolinu; tako si vodio svoj narod da steèeš sebi slavno ime. ¹⁵ Pogledaj s neba, i vidi iz stana svetinje svoje i slave svoje, gdje je revnost tvoja i sila tvoja, mnoštvo milosrða tvojega i milosti tvoje? eda li æe se meni ustegnuti? ¹⁶ Ti si zaista otac naš, ako i ne zna Avram za nas, i Izrailj nas ne poznaje; ti si, Gospode, otac naš, ime ti je otkako je vijeka izbavitelj naš. ¹⁷ Zašto si nam dao da zaðemo, Gospode, s putova tvojih? da nam otvrdne srce da te se ne bojimo? Vрати se radi sluga svojih, radi plemena našljedstva svojega. ¹⁸ Za malo naslijedi narod svetosti tvoje; neprijatelji naši pogaziše svetinju tvoju.

19 Postasmo kao oni kojima nijesi nigda vladao niti je prizivano ime tvoje nad njima.

64

¹ O da bi razdro nebesa i sišao, da se rastope gore od tebe, ² Kao što se na ognju razgori granje i voda uzavri od ognja, da ime tvoje poznadu neprijatelji tvoji i da narodi drkæu od tebe. ³ Kad si èinio strahote kojima se ne nadasmo, ti si slazio, i gore se rastapahu od tebe. ⁴ Otkako je vijeka ne èu se, niti se ušima dozna, niti oko vidje Boga osim tebe da bi tako uèinio onima koji ga èekaju. ⁵ Sretao si onoga koji se raduje tvoreæi pravdu; pominju te na putovima tvojim; gle, ti si se razgnjevio što grijesimo; da na njima jednako ostasmo, bismo se spasli. ⁶ Ali svi bijasmo kao neèisto što, i sva naša pravda kao neèista haljina; zato opadosmo svi kao list, i bezakonja naša kao vjetar odnesoše nas. ⁷ Nikoga ne bi da priziva ime tvoje, da ustane da se tebe drži, jer si sakrio lice svoje od nas i rastopio si nas bezakonjem našim. ⁸ Ali sada, Gospode, ti si naš otac; mi smo kao, a ti si naš lonèar, i svi smo djelo ruku tvojih. ⁹ Gospode, ne gnjevi se veoma, i ne pominji dovijeka bezakonja; evo, pogledaj; mi smo svi tvoj narod. ¹⁰ Gradovi svetosti tvoje opustješe; Sion opustje, Jerusalim posta pustoš. ¹¹ Dom naše svetinje i naše krasote, u kom te slaviše oci naši, izgorje ognjem, i sve što nam bješe drago potrveno je. ¹² Hoæeš li se na to uzdržati, Gospode, i muèati, i jednako nas muèiti?

65

¹ Potražiše me koji ne pitahu za me; nađoše me koji me ne tražahu; rekoh narodu koji se ne zove mojim imenom: evo me, evo me. ² Vas dan pružah ruke svoje narodu nepokornu, koji ide za svojim mislima putem koji nije dobar; ³ Narodu, koji me jednako gnjevi u oèi, koji prinosi žrtve u vrtovima i kadi na opekama; ⁴ Koji sjede kod grobova i noæuju u peæinama, jedu meso svinjeæe i juha im je neèista u sudovima; ⁵ Koji govore: odlazi, ne dohvataj me se, jer sam svetiji od tebe. Ti su dim u nozdrvama mojim, oganj koji gori vas dan. ⁶ Eto, napisano je preda mnom: neæu muèati, nego æu platiti, platiaæu im u njedra. ⁷ Za bezakonja vaša i za bezakonja otaca vaših, veli Gospod, koji kadiše na gorama, i na humovima ružiše me, izmjeriaæu im u njedra platu za djela koja èiniše od poèetka. ⁸ Ovako veli Gospod: kao kad ko naðe vina u grozdu, pa reèe: ne kvari ga, jer je blagoslov u njemu, tako æu uèiniti radi sluga svojih, neæu ih potrti svijeh, ⁹ Jer æu izvesti sjeme iz Jakova i iz Jude našljednika gorama svojim, i naslijediaæe ih izbranici moji, i sluge moje naseliæe se ondje. ¹⁰ A Saron æe biti tor za ovce i dolina Ahorska poèivalište za goveda narodu mojemu koji me traži. ¹¹ A vi, koji ostavljate Gospoda, koji zaboravljate svetu goru moju, koji postavljate sto Gadu i ljevate naljev Meniju, ¹² Vas æu izbrojiti pod maè, i svi æete pripasti na klanje, jer zвах a vi se ne odzivaste, govorih a vi ne slušaste, nego èiniste što je zlo

preda mnogom i izabraste što meni nije po volji.
¹³ Zato ovako veli Gospod Gospod: gle, sluga e moje jesti, a vi eete gladovati; gle, sluga e moje piti, a vi eete biti žedni; gle, sluga e se moje veseliti, a vi eete se stidjeti. ¹⁴ Gle, sluga e moje pjevati od radosti u srcu, a vi eete vikati od žalosti u srcu i ridaete od tuge u duhu.
¹⁵ I ostaviete ime svoje izbranima mojim za uklin; i Gospod e te Bog ubiti, a sluga e svoje nazvati drugim imenom. ¹⁶ Ko se uzblagosilja na zemlji, blagosiljae se Bogom istinijem; a ko se uskune na zemlji, kleae se Bogom istinijem; jer e se prve nevolje zaboraviti i sakrivene e biti od oèiju mojih. ¹⁷ Jer, gle, ja e stvoriti nova nebesa i novu zemlju, i što je prije bilo nee se pominjati niti e na um dolaziti. ¹⁸ Nego se radujte i veselite se dovijeka radi onoga što e ja stvoriti; jer gle, ja e stvoriti Jerusalem da bude veselje i narod njegov da bude radost. ¹⁹ I ja e se veseliti radi Jerusalima, i radovae se radi naroda svojega, i nee se više èuti u njemu plaè ni jauk. ²⁰ Nee više biti ondje maloga djeteta ni starca koji ne bi navršio dana svojih; jer e dijete umirati od sto godina, a grješnik od sto godina biæe proklet. ²¹ I oni e graditi kuæe i sjeðjeæe u njima; i sadiæe vinograde i ješæe rod njihov. ²² Neæe oni graditi a drugi se naseliti, neæe saditi a drugi jesti, jer e dani narodu mojemu biti kao dani drvetu, i izbranicima e mojim ovetšati djela ruku njihovijeh. ²³ Neæe raditi uzalud, niti e rađati za strah, jer e biti sjeme blagoslovenijeh od Gospoda, i natražje e

njihovo biti s njima. ²⁴ I prije nego povièu, ja æu se odazvati; još æe govoriti, a ja æu uslišiti. ²⁵ Vuk i jagnje zajedno æe pasti, i lav æe jesti slamu kao vo; a zmiji æe biti hrana prah; neæe uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, veli Gospod.

66

¹ Ovako veli Gospod: nebo je prijesto moj i zemlja podnožje nogama mojim: gdje je dom koji biste mi sazidali, i gdje je mjesto za moje poèivanje? ² Jer je sve to ruka moja stvorila, to je postalo sve, veli Gospod; ali na koga æu pogledati? na nevoljnoga i na onoga ko je skrušena duha i ko drkæe od moje rijeèi. ³ Ko kolje vola, to je kao da ubije èovjeka; ko kolje ovcu, to je kao da zakolje psa; ko prinosi dar, to je kao da prinese krv svinjeæu; ko kadi kadom, to je kao da blagoslovi idola. To oni izabraše na putovima svojim, i duši se njihovoj mile gadovi njihovi. ⁴ Izabraæu i ja prema nevaljalstvu njihovu, i pustiaæu na njih èega se boje; jer zвах a niko se ne odazva, govori a oni ne slušaše, nego èiniše što je zlo preda mnom i izabraše što meni nije po volji. ⁵ Slušajte rijeè Gospodnju, koji drkæete od njegove rijeèi: braæa vaša, koja mrze na vas i izgone vas imena mojega radi, govore: neka se pokaže slava Gospodnja. I pokazaaæe se na vašu radost, a oni æe se posramiti. ⁶ Vika ide iz grada, glas iz crkve, glas Gospodnji koji plaæa neprijateljima svojim. ⁷ Ona se porodi prije nego osjeti bolove, prije nego joj dođoše muke, rodi djetiaæa. ⁸ Ko je igda èuo to? ko je vidio tako

što? Može li zemlja roditi u jedan dan? može li se narod roditi ujedanput? a Sion rodi sinove svoje èim osjeti bolove. ⁹ Eda li ja, koji otvoram matericu, ne mogu roditi? veli Gospod; eda li æu ja, koji dajem da se rađa, biti bez poroda? veli Bog tvoj. ¹⁰ Radujte se s Jerusalimom i veselite se u njemu svi koji ga ljubite; radujte se s njim svi koji ga žaliste. ¹¹ Jer æete sati sise od utjehe njegove, i nasitiæete se, saæete i naslađivaæete se u svjetlosti slave njegove. ¹² Jer ovako veli Gospod: gle, ja æu kao rijeku dovesti k njemu mir i slavu naroda kao potok bujan, pa æete sati; biæete nošeni na rukama i milovani na koljenima. ¹³ Kao kad koga mati njegova tješi tako æu ja vas tješiti, i utješæete se u Jerusalimu. ¹⁴ Vidjeæete i obradovaæe se srce vaše i kosti æe se vaše pomladiti kao trava, i znaæe se ruka Gospodnja na slugama njegovijem i gnjev na neprijateljima njegovijem. ¹⁵ Jer, gle, Gospod æe doæi s ognjem, i kola æe mu biti kao vihor, da izlije gnjev svoj u jarosti i prijetnju u plamenu ognjenom. ¹⁶ Jer æe Gospod suditi ognjem i maèem svojim svakom tijelu, i mnogo æe biti pobijenijeh od Gospoda. ¹⁷ Koji se osveštavaju i koji se oèišæaju u vrtovima jedan za drugim javno, koji jedu meso svinjeæe i stvari gadne i miše, svi æe izginuti, veli Gospod. ¹⁸ A ja znam djela njihova i misli njihove, i doæi æe vrijeme, te æu sabrati sve narode i jezike, i doæi æe i vidjeæe slavu moju. ¹⁹ I postaviæu znak na njih, i poslaæu između njih koji se spasu k narodima u Tarsis, u Ful i u Lud, koji natežu luk,

u Tuval i u Javan i na daljna ostrva, koja ne èuše glasa o meni niti vidješe slave moje, i javljaæe slavu moju po narodima. ²⁰ I svu æe braæu vašu iz svijeh naroda dovesti Gospodu na dar na konjima i na kolima i na nosilima i na mazgama i na kamilama ka svetoj gori mojoj u Jerusalem, veli Gospod, kao što prinose sinovi Izrailjevi dar u èistu sudu u dom Gospodnji. ²¹ I između njih æu uzeti sveštenike i Levite, veli Gospod. ²² Jer kao što æe nova nebesa i nova zemlja, što æu ja naèiniti, stajati preda mnom, veli Gospod, tako æe stajati sjeme vaše i ime vaše. ²³ I od mladine do mladine, i od subote do subote dolaziæe svako tijelo da se pokloni preda mnom, veli Gospod. ²⁴ I izlaziæe i gledaæe mrtva tjelesa onijeh ljudi koji se odmetnuše od mene; jer crv njihov neæe umrijeti i oganj njihov neæe se ugasiti, i biæe gad svakom tijelu.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27